

TURNUL DE VEGHERE

„Și vor ști că eu sunt Jehova”

(Ezekiel 35:15)

ANUL XXV

1947

No. 16

CONȚINUTUL

Inviere la o lume nouă	243
Va fi inviat acelaș trup?	244
Timpul invierii	245
La viață sau la judecată	247
Iadul și moartea nimicite	248
Milă și iertare divină	250
„Până la al mililea neam”	251
Pentru numele Său	252
Incerat în toate	253
Iertare divină	253
Lărgimea și adâncimea ei	255
Texte și comentarii	256

„VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” ISAIA 43:12

Apere bilunar în Editura
ASOCIAȚIEI MARTORII LUI IEHOVA DIN ROMANIA
Persoană juridică morală

Ducurești 2, str. Basarabia No. 38.

(Urmare din pag. 236)

4:19) Sau, simplu: „Vino după mine”. (Mat. 9:9) Sau, omului care a voit să-și îngroape tatăl: „Vino după Mine și lasă morții să-și îngroape morții”. (Mat. 8:21, 22) Să observați: Isus nu a spus direct cuvintele: „Consăcrați-vă lui Dumnezeu, dăruiește-te lui Dumnezeu complet printr-o consacrare personală!” Aceasta n'a fost de lipsă, pentru că Conducătorul a mers pe o cale consacrată, și de aceea urmașul trebuie să meargă pe aceeași cale consacrată, prin faptul că mai întâi se îndăgăduiește pe sine și după aceea își leagă soarta cu aceea a lui Isus, pentru a se împărtăși de jugul dăruirii și să poarte un stălp al ocării, întocmai ca acela al lui Isus. În credințioasă către Dumnezeu, ei trebuie să poarte acest stălp pentru a îndreptăți prin aceasta numele lui Dumnezeu și nu pentru a aduce cumva ocară asupra lui, prin faptul că el, spre a înconjura suferințele, ar săvârși ceva necredințios. W. 15. 2.

24 Noembrie

Fiule, ia aminte la cuvintele mele, p'eachi urechea la vorbele mele! Să nu se depărteze cuvintele acestea de ochii tăi, păstrează-le în fundul inimii tale! Căci ele sunt vieață pentru cei ce le găsesc, și sănătate. — Prov. 4:20-22.

Vorbind cu copiii, cuvântul lui Dumnezeu nu învață acum, cum putem păzi cu folos pompa centrală a sistemului nostru de viață, inima noastră. Inima unui creștin adevărat, nu este în lumea aceasta și nici pe căile ei; inima lui nu va bate împreună cu cea a lumii de după război. Dar pentru a păzi sigur inima și mintea de pătrunderea lucrurilor lumesti de după război, este lipsă de cunoștință. Cunoștința adevărată într-o inimă devotată pe deplin lui Dumnezeu, este ocrotirea pentru izvoarele noastre ale vieții veșnice. Cuvântul lui Dumnezeu, care este ascuns sau păstrat în lăuntru nostru, ne înțărăște, pentru că nu săvârșim păcatul răzvrătirii împotriva lui Dumnezeu, când suntem expuși la presiunea mare sau ademeniri din partea lumii și a prietelui ei puternic sau a puterilor stăpânitoare. W. 1. 1.

25 Noembrie

De la început Dumnezeu v'a ales pentru mântuire, în sfințirea Duhului și credința adevărată. Iată la ce v'a chemat El, prin Evanghelia noastră (Evanghelia propovăduită de noi). — 2 Tes. 2:13, 14.

Cu aceste cuvinte arată apostolul deosebirea dintre soarta celor necredințioși și soarta celor credințioși, cari sunt sfințiți acum prin spiritul lui Dumnezeu. Prin faptul că Dumnezeu toarnă acum spiritul Său asupra acelor pe cari îi primește și îi chiamă la împărăția cerească, El arată că i-a ales și i-a separat ca împreună moștenitorii cu Christos Isus al împărăției. Această soartă s'a început pentru ei la punctul când au crezut adevărul. Cei ce nu cred adevărul sunt osândiți, și Dumnezeu de aceea permite ca ei să cadă în această zi pradă unei mari dezamăgiri. Dacă nu ne ținem departe de ceea ce este necurat, fals și rău, atunci puterea sfințitoare a lui Dumnezeu prin cuvântul și spiritul Său nu va dura în viața noastră, și noi nu vom dobândi sfințenia în împlinirea ei completă. — W. 15. 3.

26 Noembrie

Te iubesc, cu o iubire veșnică; deaceia îți păstrez bu-nătatea Mea! — Ier. 31:3.

În timpul primului război mondial, națiunile purtătoare de război ale creștinătății, au împins pe poporul consacrat al lui Iehova în pustă a acestei lumi babilonice. Ei au devenit victima diferitelor intrigi și comploturii ale dușmanilor religioși politici, cari au avut de scop să: tafe adorațiunea lui Dumnezeu adusă de ei în modul cel mai supus și dela serviciul pentru Domnul. În lăuntru lor ei au fost foarte neliniștiți și de aceea au căutat odihnă la Dumnezeu; și în această pustiie a despărțirii de organizațiunea Sa și serviciul Lui, El le-a arătat favoare și milă. El le-a arătat calea pe care s'au putut întoarce la El și au putut găsi liniște pentru inimă și minte. O rămășiță credințioasă s'a întors apoi înapoi. Atunci, Iehova a întâmpinat-o cu favoarea Lui. El a făcut aceasta pentru că El a iubit pe membrii acestui popor încă din... achime, din timpul când Isus a început să conducă pe Israelul spiritual al lui Dumnezeu, pentru că ei sunt martorii Săi consacrați. — W. 15. 7.

27 Noembrie

Pe care l-a strâns cu brâu eșofului cu care l-a îmbrăcat.
I-a pus pieptarul. — Lev. 8:7, 8.

Christos a pus împărăția lui Dumnezeu totdeauna în frunte. El a murit ca martir, pentru că a pus neclintit mărturie pentru ea. Legământul împărăției este reprezentat, deci, în mod vădit, prin partea de dinainte a eșofului. Pieptarul judecării sau buzunarul de judecător a fost împodobit cu douăsprezece pietre scumpe, cari au purtat numele celor douăsprezece seminții ale lui Israel. În el au fost sorții sfinți ai Urim-ului și Tumin-ului. Cu ajutorul acestora, marele preot levit, a putut să întrebze pe Domnul Dumnezeu și, în cazuri grele, a putut constata voința divină și să ia hotăriri judecătorești. Acest scut al pieptului de judecată a fost fixat în partea din față a eșofului și a fost purtat deasupra inimii marelui preot, ceea ce arată la faptul că Regele lui Iehova, sămănța lui Avraam, oficiază ca judecător pentru Iehova. El întrebă pe Iehova direct și-L roagă să dea luminile perfecțiunii, cu privire la cuvântul și voința lui Dumnezeu. El va judeca pe oameni în decursul zilei de judecată de o mie de ani. W. 1. 6.

28 Noembrie

Adu ca jertfă lui Dumnezeu mîndmîri, și împlinește-ți juruințele făcute Celuî Prea Înalt. Chiamă-Mă în zua necazului, și Eu te voi izbăvi, iar tu Mă vei proslăvi! — Ps. 60:14, 15.

Cei sinceri în această lume aud astăzi muștrarea lui Dumnezeu și ascultă îndreptarea Sa. Ei se întorc dela religie și ascultă pe Dumnezeu și îl adoră în spirit și în adevăr. Ei sunt aceia pe cari îi invită, în acest timp de strămătorie, Să-L cheme prin Christos. Ei pot face aceasta în încredere deplină că-i va asculta. El îi va elibera de lajurile acestei lumi și va salva, în Armaghedon de prăpădul săbiei Executorului Său. El îl laudă acum între toți prietenii, vecinii și tovarășii lor, pentru că i-a eliberat din sclăvia și starea condamnării, acestei lumi; și în lumea nouă după Armaghedon. Ei vor slăvi veșnic în decursul vieții lor veșnice. W. 1. 7.

29 Noembrie

Si ați desființat astfel cuvântul lui Dumnezeu în folosul dăvinei voastre. Fărnacilor, bine a prorocit Isala despre voi. — Mat. 15:6, 7.

Prin această mențiune despre profetie, Isus dovedește că și Isala a fost împotriva tradițiilor religioase, pentru că ele au violat poruncile lui Dumnezeu și le-au desființat. Dacă tradițiile și cuvântul lui Dumnezeu s'ar trage din același izvor divin, atunci ar fi în armonie laolaltă. Dacă acesta nu este cazul, atunci unul trebuie să fie dela Dumnezeu și celelalte dela potrivnicul Său. Declarația lui Isus că tradițiile se contrazic cu Cuvântul lui Dumnezeu și sunt numai un pretext pentru a ocoli legea lui Dumnezeu, dovedește că tradițiile se trag dela potrivnicul lui Dumnezeu, dela Diavolul, care se servește de conducătorii religioși. Dacă Isus a avertizat dinainte metodei unei tradiții verbale, în mod logic, nu va recomanda o astfel de metodă. El însuși, bisericilor Sale, la care Dumnezeu L-a făcut cap. În locul tradițiilor avem, deci, cărțile scrierilor creștine grecești, cari au fost scrise prin inspirațiunea spiritului lui Dumnezeu. W. 1. 11.

30 Noembrie

Nimeni să nu vă înșele cu vorbe deșarte; căci din pricina acestor lucruri vine mânia lui Dumnezeu peste oamăni nescultători. Să nu vă întovărășiți dar deloc cu ei. —

El. 5:6, 7.

Lumea reingrijită, părăsită, umplută de patimi, care are pe Satan Diavolul ca Dumnezeu, este dedată la lucrurile amintite de apostol: „Orice fel de patimă sexuală sau necurăție sau poftă”, cuvinte porcoase, vorbe nechibzuite, glume proaste, cari nu sunt cuvântătoare”. (Ef. 5:3-5; trad. amer.) Atunci, primul pas rațional, pentru a rămânea departe dela practicarea acestor lucruri sau de a fi înșelat la aceasta, constă din aceea de a te ținea despărțit de lume. Pentru a câștiga curățenia vieții și a serviciului pentru Dumnezeu, nu te poți retrage nicăieri în alt loc decât la organizațiunea teocratică a lui Iehova. Și dacă oamăni nestatornici depă ce cedează unei dorințe egoiste și le place să se amestecă prindere lume, unde cu siguranță vor fi pătați și spurcați, atunci refuză să te întovărășești cu ei. (Prov. 4:14-17). În loc de aceasta (ineți-vă strâns de organizațiunea care reprezintă lumea nouă. — W. 1. 9.

INVIERE LA O LUME NOUA

„Pentru că a orânduit o zi, în care va judeca lumea după dreptate, prin Omul, pe care L-a rânduit pentru aceasta și despre care a dat tuturor oamenilor o dovadă netăgăduită prin faptul că L-a înviat din morți”

Fapte 17:31

IEHOVA Dumnezeu, care clădește lumea nouă a dreptății, hotărăște cine să fie înviați din morți și când trebuie să fie înviați. El ține o anumită ordine de înviere. Membrul temeliei lumii noi este primul Său Fiu născut Mesia. Iehova a dat garanție pentru venirea acestei lumi de dorit, prin faptul că a înviat pe Mesia din moartea de martir; L-a înălțat și L-a pus să șadă la dreapta Sa, în cerurile cele mai înalte. Mai demult, Regele David, care a ocupat tronul în Ierusalim, a scris despre aceasta cuvintele: „Domnul a zis Domnului meu: șezi la dreapta Mea, până voi pune pe vrăjmașii Tăi sub picioarele Tale. Domnul va întinde din Sion toașagul de cârmuire al puterii Tale, zicând: Stăpânește în mijlocul vrăjmașilor Tăi!” — Ps. 110:1, 2.

² Acesta unul, pe care David sub inspirație divină l-a numit „Domnul meu”, este Regele lui Iehova peste lumea nouă. În această calitate regală, El va fi Judecătorul; și prin El, Iehova Dumnezeu va judeca atât pe cei vii cât și pe cei morți. El posedă puterea vieții fără sfârșit, a nemuririi; de aceea l-a zis Iehova: „Tu ești preot în veac [pentru totdeauna; Kautzsch] în felul (după ordinea, Alioli) lui Melhisedec”. (Ps. 110:4). O lume nouă fără sfârșit sub un rege nemuritor, este cu totul posibilă și este în viitor. Judecata morților precum și a celor vii este de neînălțurat; și aceasta cuprinde în mod necesar învierea morților, cari se află în groapă.

³ Cu întâiul Său Fiu născut, care a devenit Mesia, Marele Creator a pus bază la toate cele create, a universului văzut și nevăzut; pentru că întâiul Său Fiu născut a fost prima dintre creațiunile lui Dumnezeu. După aceea, Dumnezeu a creat prin El, ca maestrul Său, toate celelalte ce s'a adus în existență. El a fost începutul zidirii lui Dumnezeu, nu Autorul creațiunii, ci primul pe care L-a creat Dumnezeu și pe care L-a adus în existență, fără conlucrarea altcuiva. (Apoc. 3:14). De aceea, este logic de a conchide că Iehova Dumnezeu cu acesta unul începe lumea nouă a dreptății, acea lume care trebuie să ia locul „lunii rele de astăzi” a dușmanilor Săi. De dragul lumii noi drepte s'a prezentat Fiul întâi născut al lui Dumnezeu spre jertfă și s'a supus unei morți violente pe pământ; de aceea este numit cu laudă „mielul”, care a fost jungănat dela întemeierea lumii. (Apoc. 13:8). Cu el ca baza lumii noi, lumea prevăzută va fi cu siguranță dreaptă și totdeauna credincioasă lui Iehova Dumnezeu.

⁴ Cu drept deplin L-a înviat apoi Dumnezeu din moarte, și L-a înălțat la o poziție care a fost mai înaltă ca aceea pe care a ocupat-o înainte de aceea, dela timpul creierii Sale. Despre acest Fiu sus înălțat, stă acum scris: „El este chipul Dumnezeului celui nevăzut, cel întâi născut din toată zidirea. Pentru că prin El au fost făcute toate lucrurile cari sunt în ceruri și pe pământ, cele vă-

zute și cele nevăzute: fie scaune de domnii, fie dregători, fie domnii, fie stăpâniri. Toate au fost făcute prin El și pentru El. El este mai înainte de toate lucrurile și toate se țin prin El. El este Capul trupului, al Bisericii El este începutul, cel întâi născut dintre cei morți, pentru că în toate lucrurile să aibă întâietatea”. — Col. 1:15—18.

⁵ Isus Christos a fost primul care a fost distins printr-o înviere la viața vecinică. Aceasta deosebește învierea Sa de către aceea a fiilor anumitor femei din timpul dinaintea de Christos. Prin profeții Ilie și Elisei acele femei au primit „pe morții lor înviați”. (Evr. 11:35). Fiii acelor femei n'au fost treziți la viața vecinică, ci în decursul timpului au murit iarăși, pentru că Isus Christos nu devenise încă „mielul jungănat” care ia păcatele lumii. Ei au fost supuși încă morții. Dar în ce privește pe Isus Christos, este un fapt că „Christosul înviat din morți, nu mai moare: moartea nu mai are nici o stăpânire asupra lui”. — Rom. 6:9.

⁶ Încă înainte de a muri și învia Isus Christos însuși, El a înviat diferite persoane la viață. Acestea au fost: fata lui Iair, care a murit înainte de sosirea lui Isus; apoi fiul văduvei din Nain, pe care-l duceau la groapă când Isus a oprit înmormântarea; și pe fratele Mariei și al Martei, adică pe Lazăr care timp de patru zile a fost mort și al cărui cadavru în groapa sa din stâncă mirosea deja. Isus a trimis pe cei doisprezece apostoli; ai Săi să propovăduiască și să vindece și le-a poruncit de asemenea să învieze morți. Când a trimis lui Ioan Botezătorul în închisoare o știre, Isus a amintit ca una dintre dovezi că El este cel trimis de Dumnezeu, faptul că morții sunt ridicați sau „înviați” din nou. Toți cei înviați de El sau de ucenicii Săi s'au întors însă la putrezire și în țărâna pământului. „Dar acela pe care l-a înviat Dumnezeu n'a văzut putrezirea. Că L-a înviat din morți așa că nu se va mai întoarce în putrezire, a spus-o când a zis: „Vă voi împlini cu toată credințioșia făgăduințele sfinte pe care le-am făcut lui David”. De aceea mai zice și în alt psalm: „Nu vei îngădui ca Sfântul Tău să vadă putrezirea”. Așa sună declarația apostolului Pavel în Faptele Apostolilor 13:37, 34, 35. Isus a putut vorbi despre sine ca despre „Cel dintâi și Cel de pe urmă”. „Cel ce a murit și a înviat”. El a zis: „Eu sunt... Cel viu. Am fost mort și iată că sunt viu în vecii vecilor. Eu țin cheile morții și ale Locuinței morților”. — Apoc. 2:8; 1:18.

⁷ Prin urmare, Moise și ceilalți profesii au prezis just întâmplările viitoare și anume „că Christosul trebuie să pătimească, și că, după ce va fi cel dintâi din învierea morților, va vesti lumină”. (Fapte 26:22, 23). Și apostolul Ioan a declarat în mod just că vestea sa este dela Isus Christos „Martorul credincios, cel întâi născut din morți”. (Apoc. 1:5). El a fost cel dintâi și cel din urmă, care a trebuit să învieze prin puterea directă a lui Dumnezeu, fără mijlocirea vreunei creaturi. El are în-

¹ Prin care minune a dat Iehova garanție pentru venirea lumii noi?

² Pe cine va judeca Regele lui Iehova? și ce aduce aceasta în mod necesar cu sine?

³ Cine este temelia lumii noi? și este rațional de a conchide că El este?

⁴ Ce a făcut Iehova în acest scop cu acela?

⁵ În ce măsură este învierea Sa deosebită de aceea a fiilor anumitor femei din timpul vechiu?

⁶ În ce măsură a fost învierea lui Isus la viață, deosebită de aceea a acelor oameni, pe cari i-a înviat El sau ucenicii Săi la viață?

⁷ Cum are El întâietatea în înviere?

tăietatea în minunea învierii, și învierea Sa a fost începutul „întălei învieri” la care au parte creștinii. — Apoc. 20:5, 6.

VA FI INVIAT ACELAȘ TRUP ?

⁸ După ce Isus a fost înviat din morți și din iad, din Hades (din groapă), mai întâi El a trecut la aceea să arate ucenicilor Săi prin multe dovezi înfalibile că El trăiește și mai departe să le vorbească despre împărăția lui Dumnezeu. Pentru a face aceasta, El a trebuit să apară într'un corp pământesc văzut, pe care ochii lor l-au putut vedea. Făcând El aceasta, n'a căutat să dovedească că El a luat iarăși acel trup de carne, pe care l-a depus în moarte ca o jertfă. El a zis odată că pânea din cer și pânea pe care o dă pentru viața lumii noi este trupul Său care însemnează „cu adevărat o hrană” sau nutremânt adevărat. De aceea, El n'a amăgît lumea prin aceea că și-a luat înapoi trupul și a lăsat lumea să moară mai departe, ci și-a jertfit trupul pentru totdeauna. După aceea lumea s'a putut nutri din valoarea lui și să dobândească viață vecinică. Prin aceea că Isus și-a jertfit trupul, a putut să se înalțe în cer și să ofere valoarea vieții Sale omenești ca preț de răscumpărare pentru toți aceia din omenire cari vor crede în El. — Fapte 1:1-3; Ioan 6:51-58; Evr. 9:24-26.

⁹ În decursul celor patruzeci de zile dintre învierea Sa din morți și înălțarea Sa în cer, Isus a fost în cea mai mare parte a timpului nevăzut pentru ucenicii Săi. Pentru ce? Pentru că a fost întors în împărăția spirituală a vieții. Petru, pe care l-a văzut Isus în acele patruzeci de zile, ne raportează că El a fost omorât în trup și a fost făcut viu — nu iarăși în trup, ci: „în duh”. Din acest motiv ucenicii lui Isus nu L-au putut vedea numai dacă li s'a descoperit. (1 Pet. 3:18). După cum spune Pavel în capitolul al cincilea al epistolei a doua către Corinteni, în cazul lui Isus „corpul pământesc a fost desfăcut” pentru ca viața Sa pământească să rămână o jertfă. Când Isus s'a arătat ucenicilor Săi îndărătul ușilor încuiate sau în altă parte, El s'a întrupaț și a apărut în trupuri omenești, în alt vesmânt, spre a le da o descoperire exterioară desore sine, ca ei să poată vorbi cu El. Întrucât El a fost pironit pe Golgota pe lemn, a putut să avară cu drept deplin cu cel puțin două ocazii în corpuri asemănătoare aceluia în care s'a murit pe lemn. Dacă însă altcineva din lumea spirituală s'ar întrupa într'un astfel de mod, aceasta ar fi o înșelăciune. Când s'a arătat ucenicilor Săi, trupurile pe care l-au văzut, au fost trupuri din carne și oase: deci n'a fost vorba de o așa numită „stafie”. În clipa când Isus a dispărut din fata privirilor lor, El a dizolvat aceste trupuri și ca un spirit a devenit invizibil pentru ei.

¹⁰ Acei ucenici n'au putut vedea corpul spiritual slăvit, cu care L-a înviat Dumnezeu pe Isus din morți. Religioniștii sunt cu totul în greșală când presupun și învață pe baza apariției Sale în trupuri de carne și oase, că Isus Cel înviat trebuie să expună privirii până

⁸ Pentru ce n'a luat El la înviere trupul Său omeneșc de mai demult ?

⁹ Pentru ce nu L-au văzut ucenicii Săi în cea mai mare parte a timpului, și în ce chip li s'a descoperit la anumite ocazii ?

¹⁰ Pentru ce sunt religioniștii în greșală când presupun că Isus trebuie să expună în cor privirilor până în veci de veci trupul Său crucificat ?

în veci în cer un astfel de trup cu semne de răni nevindecate de biciuire, cu urmele deschise de baterea cuielelor și a străpungerii cu sulița în coasta Sa. Rănila cari nu se vindecă devin de obicei cangrenoase și rămânerea lor deschisă, ar sta în contradicție cu puterea vindecătoare, pe care o are trupul viu. Un astfel de trup nu ar fi un trup slăvit, care ar fi vrednic de Isus cel credincios; și a cere dela El să-l poarte pentru toate vecinicile, ar însemna pentru El o înjosire și nu o slăvire. (1 Pet. 1:21). Într'un astfel de trup, nu ar putea fi „întipărirea Ființei” persoanei Tatălui Său cereșc, ci ar fi pentru totdeauna întipărirea unui sclav criminal condamnat, pe care Roma l-a expus pe un stâlp al rușinii publice. (Evr. 1:3). Un astfel de trup din carne și sânge străpuns, ar fi mai departe în prezența lui Dumnezeu în cer un lucru imposibil. Apostolul Pavel ne spune în tratatarea sa despre înviere împede și curat că „carnea și sângele nu pot moșteni împărăția lui Dumnezeu”. Un om din carne și sânge nu poate vedea pe Iehova Dumnezeu și să trăiască. (1 Cor. 15:20; Ex. 33:20). Când ucenicii lui Isus L-au văzut de pe muntele măslinilor, la Est de Ierusalim, înălțându-se în cer și dispărând aceasta s'a datorat faptului că El a dizolvat trupul pământesc, în care l-au putut vedea cu această ocazie. — Fapte 1:1-9.

¹¹ Înălțarea și dispariția lui Isus s'a asemănat aceleia a Ingerului care i s'a arătat tatălui și mamei lui Samson și despre care citim: „Pe când flacăra se suia de pe altar spre cer, Ingerul Domnului S'a suit în flacăra altarului. Văzând lucrul acesta, Manoah și nevastă-sa au căzut cu fața la pământ. Ingerul Domnului nu S'a mai arătat lui Manoah și nevastă-sa lui. Atunci Manoah a înțeles că este Ingerul Domnului”. (Jud. 13:20, 21). După ce Isus a dispărut din fata privirii ucenicilor Săi, El s'a înălțat nevăzut ca un spirit slăvit în cer, în prezența Tatălui Său, a lui Iehova. În armonie cu acest fapt, au zis Ingerii, cari au apărut în corpuri omenești ucenicilor cari au privit spre cer, nu cumva aceea, că acelaș Isus se va întoarce în acelaș trup cum L-au văzut înălțându-se la cer. Ingerii au zis că El va veni „în acelaș fel”, adică în general ne'uat în seamă de lume, pentru că lumea nu-L va mai vedea în trup. — Fapte 1:10, 11; Ioan 14:19.

¹² Ca răspuns la întrebarea despre creștinii morți: „Cum înviază morții? Și cu ce trup se vor întoarce?”, Pavel a răspuns: „Nebun ce esti! Ce sameni tu nu înviază, dacă nu moare mai întâi. Și când sameni, sameni nu trupul care va fi, ci doar un grăunte, cum se întâmplă: fie de grâu, fie de altă sămânță. Apoi Dumnezeu îi dă un trup, după cum vrea; și fiecărei sămânțe îi dă un trup al ei. Așa este și învierea morților”. Tot așa după cum Isus a fost omorât într'un trup de carne, a fost făcut viu într'un trup spiritual, tot așa stă lucrul și cu ceata urmașilor Săi credincioși a bisericii Sale: „Este semănat trup firesc și înviază trup duhovnicesc. Dacă este un trup firesc, este și un trup duhovnicesc”. (1 Cor. 15:35-44). Membrii bisericii creștine au avut pe acest pământ numai trupuri naturale, de carne, și schimbarea lor în înviere se face din următoarele motive: Iehova Dumnezeu i-a născut prin spiritul Său ca corpi spirituali ai Săi și El are pregătirea pentru ei o moștenire cerească. Pentru ca să moștenească deci moștenirea cerească, Iehova Dumnezeu îi înviază

¹¹ Cum s'a înălțat Isus la cer, și cum se va întoarce ?

¹² Cum vor fi înviați membrii bisericii lui Christos în înviere, și pentru ce ?

la înviere prin Christos Isus ca un trup spiritual, pentru ca să se asemeze Capului lor slavit, Christos Isus. Așa vede soarta noastră pe care o are o creatură ca ce fel de trup primește la înviere, și Dumnezeu îi va da fiecareia trupul care îi place Lui, Creatorului.

¹³ Că Isus la înviere a fost aceeași persoană ca și mai înainte, nu a depins de aceea ca a primit același trup în care a murit ca om pe pământ. Tot așa faptul, că El în timpul vieții Sale pe pământ a fost același Fiul unuia născut al lui Dumnezeu, n'a depins de aceea, că a avut același trup pe care l-a avut în cer din timpul când a fost creat ca „începutul zidirii lui Dumnezeu”. Prin urmare El a putut zice aici pe pământ ca om cu trupul Său de carne: „Mai înainte ca să se nască Avraam [o mie nouă sute de ani mai înainte de aceea], sunt Eu”. În mod cu totul evident aceea ce a făcut pe acest Fiul unuia născut aceeași persoană, a fost păstrarea personalității Sale, și anume de amândouă părțile: după ce s'a desbrăcat de slava Sa cerească și a devenit om, și după aceea când și-a jertfit natura omenească și a fost înviat iarăși la viață spirituală, de data aceasta pentru totdeauna. La înviere, Iehova Dumnezeu a creat personalitatea lui Isus din nou. Aceasta a cuprins toate calitățile unei ascuțiri făcută desăvârșită și ale unei neprihăniri încercată pe deplin, pe cari și le-a câștigat Isus prin umblarea Sa credincioasă pe pământ. Ea a cuprins și toate amintirile Sale despre existența Sa pe pământ, dar până înapoi în timpul existenței Sale în cer, premergătoare celei omenești. Trupul pe care l-a primit Isus la înviere, a fost trupul care a plăcut Tatălui Său, Iehova, și Sfânta Scriptură ne asigură că el este mai slăvit și mai mareț decât acela pe care l-a posedat înainte de a deveni om.

¹⁴ Vorbind apostolul Pavel despre învierea urmașilor lui Christos, a membrilor bisericii Sale, el spune că vor fi schimbați: „Dar toți vom fi schimbați”, nu printr'o desvoltare treptată, ci într'o clipă, într'o clipă peală din ochi, la cea din urmă trâmbiță. Trâmbița va suna [se va da semnalul lui Dumnezeu], morții vor învia nesupuși putrezirii, și noi vom fi schimbați. Căci trebuie ca trupul acesta, supus putrezirii, să se îmbrace în neputrezire, și trupul acesta muritor să se îmbrace în nemurire”. (1 Cor. 15:51-53). Trupul omenească nu este nemuritor. Acest fapt în sine dovedește că biserica la învierea sa, nu are parte de o așa numită „înviere a trupului”, printr'o reîmpreunare a sufletului cu trupurile omenești de mai demult. La înviere, membrii bisericii credincioase primesc răsplata nemuririi, întrucât ca și Isus care a primit-o la învierea Sa. Ea le va fi dată în trupuri spirituale nevăzute, așa încât învierea lor este așa de nevăzută pentru ochii omenești cum a fost aceea a lui Isus. Apostolul Pavel zice aici: „De aceea este scris: „Omul dintâi Adam a fost făcut un suflet viu”. Al doilea Adam a fost făcut un duh dătător de viață”. (1 Cor. 15:45). Primul Adam a fost creat ca un suflet viu sau o creatură omenească, ultimul Adam însă, Isus Christos la învierea Sa n'a fost creat ca creatură omenească, ci ca un spirit de aceea este nevăzut.

¹⁵ Tot așa stă cazul cu biserica, al cărei mire cerească este Isus Christos. Personalitatea fiecărui membru este

în legătură cu trupul învierii, pe care Dumnezeu îl dă după plăcerea Sa, și așa fiecare creștin este creat din nou. El nu vor fi ca și Adam, strămoșul lor, creați din nou ca sufiere omenești; nu deloc, pentru că acești creștini au fost născuți de spiritul lui Dumnezeu la o moștenire spirituală și au primit dreptul condiționat la viață cerească, care până la moarte depinde de credincioșia lor față de Dumnezeu. Pentru confirmarea acestui lucru amintim pe Petru, care scrie acestor creștini: „Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Christos, care, după îndurarea Sa cea mare, ne-a născut din nou prin învierea lui Isus Christos din morți, la o nădejde vie, și la o moștenire nestricăcioasă și neîntinată, și care nu se poate vesteji, păstrată în ceruri pentru voi”, (1 Pet. 1:3, 4). În învierea bisericii, Dumnezeu dă prin urmare membrilor credincioși ai aceleia, viață într'un trup, care este în armonie cu speranța cerească, spirituală, la care au fost născuți. În aceeași timp, El le crează personalitatea cu toate calitățile creștinești ale credincioșiei din nou, pe cari și le-au câștigat pe pământ prin pășirea pe urmele lui Isus. Prin urmare ei sunt aceleași persoane, deși nu înviază cu aceleași corpuri, în cari au suferit martiriul pe pământ.

¹⁶ Către aceștia sunt adresate cuvintele apostolului Pavel din Filipeni 3:20, 21: „Dar cetățenia noastră este în ceruri, de unde și așteptăm ca Mântuitor pe Domnul Isus Christos. El va schimba trupul stării noastre smerite, și-l va face asemenea trupului slavei Sale, prin lucrarea puterii, pe care o are de a-și supune toate lucrurile”.

TIMPUL ÎNVIERII

¹⁷ Dumnezeu Cel Atotputernic, va învia în puterea Sa prin Isus Christos pe toți morții din gropi, inclusiv biserica creștină. „Dumnezeu care a înviat pe Domnul, ne va învia și pe noi cu puterea Sa”. (1 Cor. 6:14). Când se va întâmpla aceasta? Profetului Daniel i s'a spus că el se va scula în partea sa de moștenire, în lumea nouă, „la sfârșitul zilelor”; și Isus a zis ucenicilor Săi de patru ori într'o vorbire că va învia pe morți „în ziua de apoi”. De pildă a zis: „Cine mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu, are viață vecinică; și Eu îl voi învia în ziua de apoi... Nimeni nu poate veni la Mine, dacă nu-L atrage Tatăl, care M'a trimis; și Eu îl voi învia în ziua de apoi... Voia Tatălui Meu este ca oricine vede pe Fiul, și crede în El, să aibă viața vecinică; și Eu îl voi învia în ziua de apoi... Și voia Celui ce M'a trimis, este să nu pierd nimic din tot ce Mi-a dat El, ci să-l înviez în ziua de apoi”. (Ioan 6:54, 44, 40:39). Aceasta arată cu siguranță că până la amintita „zi de apoi” credincioșii bisericii creștine, la moartea lor în trup, nu au ajuns imediat în cer, ci au dormit în moarte, în groapă și au trebuit să aștepte până când Isus îi va restatorni la viață prin puterea și țara dată Lui de Dumnezeu. Pavel n'a așteptat mai curând decât în acel timp ca să ajungă în cer, pentru că ei însuși a zis înainte de aceasta cu nouăspre-

¹⁵ Cum vor fi membrii bisericii cu toată schimbarea lor la înviere, aceleași persoane ca și mai înainte?

¹⁶ Cum se referă Pavel în Filipeni 3:20, 21 la schimbarea lor?

¹⁷ În care timp trebuie să aibă loc această înviere, după cuvintele lui Daniel, Isus și Pavel?

¹³ În ce fel a rămas Isus același, indiferent de trupul învierii Sale la înviere?

¹⁴ Cum va fi schimbată biserica la înviere și-cui va fi ea asemenea?

zece sute de ani: „Căci eu sunt gata să fiu turnat ca o jertfă de băutoră și clipa plecării mele este aproape. M'am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința. Deacum mă așteaptă cununa neprihănită [dreptății, alte trad.], pe care mi-o va da în ziua aceea, Domnul, Judecătorul cel drept. Și nu numai mie, ci și tuturor celor ce vor fi iubiți venirea Lui”. — 2 Tim. 4:6-8; 1 Pet. 4:5.

¹⁸ În această legătură ne spune Pavel când va fi ziua aceea, când se va primi răsplătirea din mâna Judecătorului, pe care l-a pus Iehova Dumnezeu. Cu câteva versete mai înainte, zice Pavel: „Te rog fierbinte, înaintea lui Dumnezeu și înaintea lui Christos Isus, care are să judece vii și morții, și pentru arătarea și Impărăția Sa”. (2 Tim. 4:1). Înainte ca să fie înviați morții din gropile lor trebuie ca împărăția lui Dumnezeu să fie întemeiată și Judecătorul Său, Isus Christos, să fie pus pe scaunul de judecător. Că împărăția, stăpânirea regală trebuie să fie în activitate, este dovedit mai departe prin cuvintele din Apocalips 11:15-19: „Și în cer s'au auzit glasuri puternice, cari ziceau: Impărăția lumii [a lumii noi] a trecut în mâinile Domnului nostru și ale Christosului Său. Și El va împărăți în vecii vecilor... Îți mulțumim Doamne, Dumnezeule, Atotputernice, care ești și care erai și care vii, că ai pus mâna pe puterea Ta cea mare, și ai început să împărătești. Neamurile se mâniaseră, dar a venit mân'a Ta; a venit vremea să judeci pe cei morți, să răsplătești pe robii Tăi prooroci, pe sfinți și pe cei ce se tem de numele Tău, mici și mari, și să prăpădești pe cei ce prăpădesc pământul! Și Templul lui Dumnezeu, care este în cer, a fost deschis: și s'a văzut chivotul Legământului Său, în Templul Său”.

¹⁹ În acest timp „vine” Isus Christos, adică El ajunge în posesiunea puterii de Rege sau a împărăției, și Iehova trimite toiagul puterii Sale din capitala cerească Sion și face pământul să simtă puterea Sa. Acei creștini, cari până în acest timp minunat trăiesc pe pământ nu sunt luați imediat în cer ca să stăpânească cu Christos în împărăție. Acești creștini, cari trăiesc pe pământ, au de făcut apoi o lucrare pe pământ. Ce este aceasta ne spune Isus în profeta Sa despre semnul de pe care cunoaștem că am ajuns „sfârșitul lumii” și trăim în această „vreme a sfârșitului”, adică: „Evanghelia această a Impărăției (întemeiate) va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul (finalul, marea încheiere a acestui timp al sfârșitului)”. În versetele premergătoare ale profetei Sale, Isus a anunțat dinainte, că națiunile în acel timp sunt mâniate prin faptul că națiunile luptă împotriva națiune și împărăție împotriva împărăție și prin faptul că urăsc și persecută pe urmașii Săi credincioși, pentru a-i nimic. (Mat. 24:7—14). Aceste evenimente au avut loc. Noi trăim acum în zilele rămășiței creștine. Prin urmare creștinii morți, cari se odihnesc în gropi, trebuie să fie înviați într-o înviere spirituală la viața cerească și nemurire, înainte ca rămășița de pe pământ ce a mai rămas să-și termine calea sa pământească, să moară și să fie înviați la viața nemuritoare în ceruri. Aceasta este ordinea timpului și îngrijirea anunțată de Dumnezeu. Ca dovadă cităm 1 Tesaloniceni 4:13—17:

¹⁸ Ce trebuie să fie întemeiată și să fie în activitate când are loc această înviere, și cari texte biblice arată aceasta?

¹⁹ Cum „vine” atunci Christos și pentru ce sunt înviați cei „morți în Christos” înainte rămășiței creștine, care mai rămâne pe pământ?

²⁰ „Nu voim, fraților, să fiți în necunoștință despre cei ce au adormit, ca să nu vă înristați ca ceilalți, cari n'au nădejde. Căci dacă credem că Isus a murit și a învia, credem și că Dumnezeu va aduce înapoi împreună cu Isus pe cei ce au adormit în El. Iată, în adevăr, ce vă spunem prin Cuvântul Domnului: noi cei vii, cari vom rămâne până la venirea Domnului, nu vom lua-o înaintea celor adormiți. Căci însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va pogori din cer, și întâi vor învia cei morți în Christos. Apoi, noi cei vii, cari vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi totdeauna cu Domnul”.

²¹ Fără îndoială Dumnezeu vine în spirit și de aceea nevăzut, tăcut și neobservat de nimeni, afară de urmașii Săi credincioși. El vine deci „în același fel”, cum a mers în cer. Ca mai marele ingerilor, cari îl însoțesc la venirea Sa, Christos Isus este fără îndoială acel „arhanghel”. Ca solul principal al lui Dumnezeu, El este înălțat peste ei toți. Morții în Christos aud „strigătul” să se trezească și să se ridice la viața cerească în spirit. De care fel este acest sunet al trâmbiței lui Dumnezeu pentru ei, noi nu știm, dar ei îl aud și aud și glasul arhanghelului. Noi creștinii, cari am rămas, auzim de asemenea strigătul poruncitor și vocea arhanghelului și sunetul acestei trâmbițe din urmă. Cum? Prin cuvântul lui Dumnezeu împlinit și descoperit și prin faptul că dăm ascultare în credință acestui cuvânt. (Gal. 3:2; Evr. 4:2). Pentru că auzim, ascultăm cuvântul Domnului; care ne raportează amănunțit ce trebuie să facă creștinii rămași, în acest „timp al sfârșitului”. Cu ochii credinței vedem că Domnul Isus Christos s'a pogorit și și-a îndreptat atențiunea spre pământul nostru ca loc al activității și acum dispune și conduce ce trebuie să se facă aici pe pământ. Noi recunoaștem pogorirea Sa în lumina profetilor, cari au început să se îplinească. Domnul se află în templul deschis al lui Dumnezeu în cer și judecă, și având în vedere mâniile națiunilor, ia măsuri ca în războiul, care pune capăt al Armagedonului, care se pregătește acum, „să prăpădești pe cei ce prăpădesc pământul”.

²² Când Domnul Isus, înainte de aceasta cu aproape două mii de ani s'a înălțat la cer, El a fost în aer; și norul L-a acoperit de privirile ucenicilor. „L-a ascuns din ochii lor” și L-a făcut nevăzut. Acum la pogorirea Sa, existența Sa în aerul nevăzut, ascuns de nori, ilustrează că El este nevăzut pentru ochii omenești. Deci, când creștinii înviați se întâlnesc acolo împreună cu El acesta este un eveniment, pe care ochii oamenilor de pe pământ nu-l pot vedea. Tot așa de nevăzut este întâlnirea de astăzi a creștinilor, cari au mai rămas, cu El după moartea lor și învierea lor imediată din cei morți. Ea este o întâlnire cu Domnul și Judecătorul în templul Său în cer, ceea ce ochii omenești nu pot vedea. În mod corespunzător creștinii astăzi, când au parte de schimbarea lor în învierea la viața cerească și la activitate cu Isus Christos în templul Său, sunt „răpiți” dela viața și serviciul lor pe pământ. Atunci

²⁰ Cari evenimente sunt faptele însoțitoare când se pogoră Domnul Isus?

²¹ (a) Cum se aude vocea arhanghelului, strigătul poruncitor și trâmbița lui Dumnezeu? (b) În ce fel s'a pogorit Domnul Isus și vedem noi aceasta?

²² Cum este „răpiți” rămășița rămasă cu morții în Christos pentru ca să întâmpine pe Domnul în cer și îndărătul norilor?

se începe comunitatea lor vecinică cu El în cer. Bine înțeles acești rămași nu părăsesc imediat pământul când sunt înviați creștinii morți, pentru că mai întâi trebuie să învieze morții în Christos. Totuși, împreunarea cu El a acestor creștini rămași, are loc după terminarea lucrării Sale pe pământ, „împreună“, sau în același timp, când creștinii înviați se întâlnesc cu El. Cum așa? Pentru că are loc în aceeași epocă de timp, în „ziua aceea“, despre care a vorbit Pavel, care pentru acel timp a așteptat coroana dreptății.

²³ Învierea tuturor acestor membri credincioși ai bisericii creștine, este „întâia înviere“, și ea s'a început cu învierea lui Christos. Pentru că ea, atât în ce privește timpul cât și superioritatea Sa, este înaintea învierii tuturor celorlalți morți, cari sunt în gropi, ea este numită „întâia înviere“. Ea este o înviere plină de putere, pentru că este aceeași de care a avut parte și Christos. Ea este acea înviere deosebită din moarte, la care a năzuit apostolul Pavel; el a zis: „Și să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui și părtașia suferințelor Lui, și să mă fac asemenea cu moartea Lui; ca să ajung cu orice chip, dacă voi putea, la învierea din morți“. Filip. 3:10, 11.

²⁴ Această înviere deosebită este atât de excelentă, încât cei favorizați prin ea sunt foarte binecuvântați. Prin faptul că se atrage atențiunea asupra suferințelor, pe cari trebuie să le sufere aceștia înainte de moartea lor, și după aceea asupra trezirii lor la viață, este scris în Apocalips 20:4—6: „După aceea am văzut tronuri pregătite pentru aceia cărora li s'a dat judecata; am văzut sufletele tuturor acelor, cari au mers la execuție din pricina iubirii pentru adevărul despre Isus și din pricina Cuvântului lui Dumnezeu, și toți, cari nu s'au închinat fiarei, nici chipului ei și nu au purtat semnele ei pe fruntea și pe mâinile lor. Și ei au avut viață și au guvernat ca regi cu Christos o mie de ani; dar ceilalți morți au rămas în decursul celor o mie de ani fără viață. Aceasta este întâia înviere. Binecuvântat și sfânt este cine are parte de această întâie înviere! Pește aceștia a doua moarte nu are putere, ei vor fi preoți ai lui Dumnezeu, preoți ai lui Christos; în toți cei o mie de ani ei vor stăpâni cu „El“. R. Knox, rom.-cat.

²⁵ Conform întregii stări a lucrurilor biblice și lumesti, „întâia înviere“, aceea a bisericii adevărate este în curs. Din acest motiv pe creștinii cari au mai rămas acum pe pământ, îi așteaptă o binecuvântare deosebită. Deoarece Iehova Dumnezeu, Cel Atotputernic, și-a început domnia peste întreg pământul și Regele Său Christos Isus se scoală acum cu putere în organizațiunea Sa principală, pe muntele Sionului, și deoarece „avanghelia vecinică“ a acestei împărății se vestește acum oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod“, urmează ceva neobișnuit. Dacă creștinii rămași își termină lucrarea lor pământească și își păstrează neprihânirea lor înaintea lui Dumnezeu până la moarte, ei nu mai trebuie să doarmă în gropi și acolo să aștepte pogorîrea Domnului și strigătul Său către creștinii morți de a se trezi și a se scula. El s'a pogorît. „Morții în Christos“ au înviaț deja ca cei dintâi. Membrii rămași, cei cari au mai rămas a creștinilor vor fi prin urmare

după moartea lor ca oameni înviați imediat la viață spirituală în unire cu salvatorul lor slăvit. Nu a zis Pavel creștinilor: „Iată, vă spun o taină nu vom adormi (nu vom dormi, B. engl.) toți, dar toți vom fi schimbați?“ (1 Cor. 15:51). Așa găsim noi aici în creștinii rămași pe aceia, cari nu dorm în starea morții, în gropi, ci la moarte sunt înviați imediat la răsplătă cerească pentru lucrările lor pe pământ. În mod potrivit a putut scrie Ioan despre aceștia cari au mai rămas în prezent: „Aici este răbdarea sfinților, cari păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus. Și am auzit un glas din cer, care zicea: Scrie: Ferice de acum încolo de morții, cari mor în Domnul! — Da, zice Duhul; ei se vor odihni de ostenele lor, căci faptele lor urmează!“ — Apoc. 14:1—13.

LA VIEAȚĂ SAU LA JUDECATĂ.

²⁶ Biserica are parte la „întâia înviere“, totuși aceasta se întâmplă după ce împărăția lui Dumnezeu cu Christos care șade la dreapta lui Dumnezeu, este întemeiată. Deci este sigur că, toți acei oameni morți în gropi (afară de biserică credincioasă) la moarte n'au mers în cer și nici într-o oarecare lume spirituală. Ei toți au mers în groapă, în „Hades“-ul sau în „iadul“ amintit în Biblie, în care groapă-„iad“ a mers Isus la moarte pentru a răscumpăra pe omenire și spre a avea în posesiune „cheile morții și ale locuinței morților“. (Apoc. 1:8; Fapte 2:24—32). Spre a face judecată acelor, Isus Christos trebuie să întrebuițeze cheile morții și ale iadului și trebuie să învieze din somnul morții. Isus va face minunea aceasta. El însuși spune aceasta așa în cuvintele: „In adevăr, după cum Tatăl înviază morții și le dă viață, tot așa și Fiul dă viață cui vrea. Tatăl nici nu judecă pe nimeni, ci toată judecata a dat-o Fiului, pentru că toți să cinstească pe Fiul, cum cinstesc pe Tatăl. Cine nu cinstește pe Fiul, nu cinstește pe Tatăl, care L-a trimes“.

²⁷ „Adevărat, adevărat vă spun, că cine ascultă cuvintele Mele, și crede în Cel ce M'a trimes, are viața vecinică, și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață. Adevărat, adevărat vă spun, că vine ceasul, și acum a și venit, când cei morți vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu, și cei ce-L vor asculta, vor învia. Căci, după cum Tatăl are viața în Sine, tot așa a dat și Fiului să aibă viața în Sine. Și I-a dat putere să judece, întrucât este Fiul al omului. Nu vă mirați de lucrul acesta; pentru că vine ceasul, când toți cei din morminte vor auzi glasul Lui, și vor ieși afară din ele. Cei ce au făcut binele, vor învia pentru viață; iar cei ce au făcut răul, vor învia pentru judecată“. — Ioan 5:21—29.

²⁸ Că va fi o restatornicire a celor drepti și a făcătorilor binelui, este acceptat de bunăvoie ca adevăr. Isus, învățând neegoism față de cei săraci, a zis: „Când dați o masă, chiami pe săraci, pe schilozi, pe șchiopi, pe orbi. Și va fi ferice de tine, pentru că ei n'au cu ce să-ți răsplătească; dar tu se va răsplăti la învierea celor neprihăniți (drepti, alte trad.)“. (Luca 14:13-14). Isus a învățat și o înviere a acelor, cari au făcut ce este

²³ La care înviere aparține aceasta?

²⁴ Cum descrie Apocalips 20:4-6 starea lor de binecuvântați?

²⁵ Ce binecuvântare deosebită o așteaptă pe rămașița care a mai rămas? și de ce „de acum încolo“?

^{26, 27} (a) Pentru ce n'au putut ajunge în cer cei morți, cari nu aparțin bisericii, având în vedere întâia înviere? (b) Cine li va învia?

²⁸ (a) Pentru cine mai există o înviere afară de aceea pentru cei drepti? Cum iese biserică afară la o „înviere a vieții“?

râu; tot la fel Pavel când a declarat „că va fi o înviere a celor drepti și a celor nedrepti. De aceea mă silesc să am totdeauna un cuget curat înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor”. (Fapte 24: 15, 16). Pavel n'a voit să ajungă într-o clasă a răufăcătorilor sau a celor nedrepti. Cu puțin timp înainte de moartea Sa și-a manifestat așteptarea de a primi parte la învierea celor drepti, la o înviere a vieții, întocmai ca aceea a lui Isus. Când Isus Christos, ca Judecător în templu, face să răsune strigătul, primii dintre morți, cari îi ascultă sunt membrii bisericii Sale. Deoarece ei au făcut în ascultare credincioasă până la moarte lucrurile bune ale Tatălui lor cereș, iesse afară la o „înviere a vieții”. Intocmai ca Isus cel slăvit, ei vor fi înviați din morminte ca creaturi spirituale și vor fi îmbrăcați imediat cu nemurire. Această speranță este conform „arătărilor dreptei judecăți a lui Dumnezeu, care va răsplăti fiecare după faptele lui. Și anume, va da viața vecinică celor ce, prin stăruința în bine, caută slava, cinstea și nemurirea”. (Rom. 2: 5—7). La învierea din moarte ei intră imediat în perfecțiunea vieții ca creaturi spirituale în slavă cerească, la Isus Christos.

²⁹ Ce se întâmplă însă cu aceia, pe cari îi amintește apostolul Pavel în capitolul al unsprezecelea al epistolei către Evrei, dela Abel până la ultimul profet, înainte de Isus? Pavel vorbește cum ei au așteptat învierea și au suferit torturile cele mai dureroase și oboselile, „ca să dobândească o înviere mai bună”. (Evr. 11: 35; vezi articolul premergător din Turnul de Veghere). În mod rațional ei nu aparțin în învierea celor nedrepti, a răufăcătorilor. Nu se poate spune despre ei că au „făcut răul”, pentru că Pavel spune despre ei că „au dobândit mărturie prin credința lor”. De aceea ei trebuie numărați între aceia cari primesc o „înviere pentru viață”. Ei n'au fost membrii bisericii creștine, care s'a început cu Christos Isus. Din cauza aceasta nu pot avea parte de „întâia înviere”, care este o înviere la viață și slavă în cer. În mod rațional, expresiunea o „înviere mai bună”, nu poate însemna că ei au o înviere mai bună și mai timpurie decât biserica adevărată. Apostolul asigură de lucrul acesta pe creștini, când descrie încercarea grea a credinței a servilor devotați ai lui Dumnezeu, ai lui Iehova, cari au trăit înainte de Christos, și zice apoi: „Toți aceștia, măcar că au fost laudati pentru credința lor, totuși n'au primit ce le fusese făgăduit; pentru că Dumnezeu avea în vedere ceva mai bun pentru noi, ca să n'ajungă ei la desăvârșire fără noi” (Evr. 11: 39, 40). Deși învierea lor nu este una cerească, ea totuși este mai bună decât cea a celorlalți oameni, pentru că este o înviere „pentru viață” și nu una „pentru judecată”. Ea îi pune imediat pe calea vieții omenestii vecinice.

³⁰ Înseamnă aceasta că nimeni altcineva din omenire nu va avea ocazie la viață veșnică pe pământ decât acești credincioși despre cari vorbește Pavel în Evrei, capitolul 11? Cu alte cuvinte: Există o posibilitate că unii dintre aceia cari ies afară pentru „învierea pentru judecată” vor dobândi darul divin al „vieții vecinice prin Christos Isus, Domnul nostru”? — Rom. 6: 23.

³¹ Din fericire, expresiunea „vor învia pentru judecată” nu înseamnă că vor fi înviați din groapă la o

condamnare imediată, fără o altă încercare. Nu însemnează că ei, în împrejurările favorabile și pline de ajutor, sub împărăția lumii noi, nu mai pot aștepta nicio încercare și apoi probabil să-și poată îndrepta mersul în direcția bună. Faptul în sine că Isus zice despre acești făcători de rău că sunt „în morminte sau „în monumente funerare”, arată o speranță pentru ei. În Sfânta Scriptură cuvântul gheena și-a ca un simbol al nimicirii vecinice; dacă ei ar fi în gheena, atunci n'ar ieși din starea morții printr'o înviere. În Proverbe 10: 7 este scris: „Pomenirea celui neprihănit este binecuvântată, dar numele celor răi putrezește”. În Obadia 16 citim despre răii incorijibili: „Vor fi ca și când n'ar fi fost niciodată”. În Ieremia 51: 57 este scris: „Vor adormi somnul cel de veci și nu se vor mai trezi, zice Împăratul, al cărui Nume este Domnul oștirilor”. Dar cuvântul groapă, mormânt sau monument funerar (grecește: mnemeion) cuprinde cugetul aducerii aminte; prin urmare Christos, Judecătorul, își aduce aminte de acești făcători de rău. La timpul hotărât îi face să audă vocea Sa în gropi și le poruncește să iasă afară printr'o înviere la judecată. Acum se naște întrebarea: Când se va întâmpla aceasta?

³² După descrierea întâiei învieri, aceea a bisericii credincioase, care va trăi și va governa cu Christos o mie de ani, Apocalipsul spune: „Ceilalți morți n'au înviat până nu s'au sfârșit cei o mie de ani”. (Apoc. 20: 5). Explicatori romano-catolci ai Bibliei pot să interpreteze aceasta așa ca și cum ei nicicând în decursul domniei de o mie de ani a lui Christos cu biserica Sa și nici după aceea nu vor veni niciodată la viață. Ce să se spună însă de credincioșii timpului vechiu, cari deși ei nu aparțin la biserica creștină în slavă, totuși primesc o înviere mai bună?”. Ei nu sunt în intrarea iadului legendar, într'un Limbus, ci se află în gropi, „monumente funerare”, și vor auzi vocea lui Isus, a Judecătorului și vor ieși afară la o înviere pentru viață. În ceea ce privește învierea „celorlalți morți”, ni se spune de către apostolul Ioan în Apocalips 20: 11—15:

³³ „Apoi am văzut un scaun de domnie mare și alb, și pe Celce ședea pe el. Pământul și cerul au fugit dinaintea Lui, și nu s'a mai găsit loc pentru ele. Și am văzut pe morți, mari și mici stând în picioare înaintea scaunului de domnie. Niște cărți au fost deschise. Și a fost deschisă o altă carte, care este cartea vieții. Și morții au fost judecați după faptele lor, după cele ce erau scrise în cărțile acelea. Marea a dat înapoi pe morții cari erau în ea: Moartea și locuința morților [hades-ul sau iadul] au dat înapoi pe morții cari erau în ele. Fiecare a fost judecat după faptele lui. Și Moartea și Locuința morților [hades-ul sau iadul] au fost aruncate în iazul de foc. Iazul de foc este moartea a doua. Ori cine n'a fost scris în cartea vieții, a fost aruncat în iazul de foc”.

LADUL ȘI MOARTEA NIMICITE.

³⁴ Învierea astorfel de morți din mare, din moarte și din mormânt, hades sau iad, are loc după cât se vede, la sfârșitul acestei lumi, în războiul de sfârșit al Armagedonului sau după aceea. Cum așa? Pentru că des-

²⁹ (a) În care înviere aparțin aceia, cari au o „înviere mai bună”? în ce măsură este învierea lor una „mai bună”?

³⁰ Ce întrebare se naște cu privire la aceia, cari ies afară pentru „învierea pentru judecată”?

³¹ Ce perspectivă plină de speranță au aceia, cari ies afară în „învierea pentru judecată” prin faptul că se află în morminte sau monumente funerare?

^{32, 33} Până când nu vor fi vii ceilalți morți conform Apocalipsului 20: 5, și cum este descrisă învierea lor?

³⁴ Când începe să se împlinească tabloul învierii lor?

crierea spune că „pământul a fugit” din fața Judecătorului, care șade pe tronul de judecări, și nu s'a mai găsit loc pentru acest pământ și cer. Aici este vorba despre pământul și cerul nelegiuit ale lumii rele de astăzi, despre partea văzută și nevăzută a organizațiunii Diavolului. După acestea urmează lumea nouă cu „ceruri noi și un pământ nou în care locuiește dreptatea”. (2 Pet. 3: 10—13). Prin urmare tabioul începe să se întâmple în timpul Armagedonului, război în care întreaga organizațiunea Diavolului va fi nimicită ca în distrugere de foc. Precii romanii catolici spun că „purgatoriul” și „Limbus”-ul sau „intrarea iadului” sunt o parte a iadului; dar observați numai: Apocalipsul nu spune că unii morți ar ieși din aceste locuri. Toți, cari au parte de acea înviere, vin din mare, din moarte și din locuința morților sau iad (hades). Ei vor fi aduși înapoi pe pământ ca creaturi omenești, vor fi făcuți din nou ca suflete omenești, ca aceleași persoane, cari au fost la moartea lor.

³⁵ Moartea, care dă înapoi pe morții cari sunt în ea, este acea moarte, pe care a adus-o Adam prin păcatul său cu voia în Eden, peste toți oamenii, înainte ca să fi fost născuți careva din urmașii săi. „Astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toți au păcătuit”. (Rom. 5: 12). Acuma însă sub împărăție: „căci dacă moartea a venit prin om [Adam], tot prin om [Christos Isus] a venit și învierea morților”. (1 Cor. 15: 21). Mulțimea oamenilor de bine, cari trăiesc astăzi și vor rămânea vii la sfârșitul lumii în războiul Armagedonului, sunt cuprinși aici în mod clar. Moartea care se trage de la Adam, îi dă înapoi, pentru că Isus, care are cheile morții și ale iadului, a gustat moartea pentru ei și îi eliberează de aceea, de a trebui să cadă în moarte și groapă, pentru că sunt urmașii lui Adam.

³⁶ Iadul nu dă înapoi suflete chinuite dintr'un foc al chinului, ci dă înapoi pe „morții”, cari sunt în el; pentru că iadul arată starea inconștienței în moarte sau în groapă. „Iad” (șeol sau hades) înseamnă „ascunsul” sau „locul nevăzut”, cum este acesta groapa acoperită sau umplută cu pământ; noțiunea este legată deci cu pământul. Despre crearea globului nostru pământesc citim: „Dumnezeu a numit uscatul pământ, iar grămadă de ape a numit-o mări. Dumnezeu a văzut că lucrul acesta era bun”. (Gen. 1: 10). Pe marea întinsă, care acopere partea principală a globului nostru pământesc, mulți și-au pierdut viața, și așa dă marea, tot așa ca iadul, pe morți înapoi, cari sunt în ele. Toți, cari au pierit în adâncurile mării, pe lângă aceștia și aceia cari dorm în țărâna pământului uscat, vor fi prin urmare restatorniciți la o existență conștientă pe pământ.

³⁷ Apoi vin la judecată după „cele ce erau scrise în cărți”. Aceste nu sunt cărți cu notări despre fiecare individ, ci sunt simboluri ale legilor și cuvântului lui Dumnezeu, a Domnului, cari vor fi date și vor fi puse în vigoare prin împărăția Sa, în acea lume nouă pe pământ. (Isa. 2: 2-4). Făcătorii de rele sau cei nedrepti vor fi judecați, și de aceea învierea lor este pentru jurarea că „pământul și cerul au fugit” din fața Judecătorului, care șade pe tronul de judecări, și nu decată, „după faptele lor”. Nu după faptele lor în tre-

cut, înainte de sfârșitul lumii lui Satan, a Diavolului, ci după faptele lor, pe cari le fac de aci înainte sub împărăția lui Dumnezeu, în lumea nouă. Atunci se vor aplica cuvintele lui Isus: „Eu sunt învierea și viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi. Și oricine trăiește, și crede în Mine, nu va muri niciodată”. (Ioan 11: 25, 26). Cei cari cred în El ca Regele domnitor și Mântuitorul și după aceea îl ascultă în armonie cu aceea, ce stă scris în cărțile deschise ale cuvântului și legii lui Dumnezeu, vor fi îndreptați și la viața vecinică în acea lume nouă, în lumea fără sfârșit, și de aceea „nu vor muri niciodată”. Numele lor vor fi scrise într'o „altă carte”, care este cartea vieții. — Apoc. 20: 12.

³⁸ „Și Moartea și Locuința morților au fost aruncate în iazul de foc. Iazul de foc este moartea a doua. Oricine (a cărui nume, o trad. americ.) n'a fost scris în cartea vieții, a fost aruncat în iazul de foc”. (Apoc. 20: 14, 15). Iazul sau lacul de foc nu simbolizează chin vecinic conștient pentru persoane, cari nu sunt vrednice să fie scrise în „cartea vieții”, ci el simbolizează „moartea a doua”. Aceasta este o moarte, care nu vine prin moștenire de la Adam, ci prin reascultarea cu voia, incorigibilă (care nu se poate îndrepta) a unui păcătos sub împărăția lui Dumnezeu. Intrucât Isus Christos nu moare a doua oară pentru omenire, nu există nici o răsumpărare și nici o restatornicire din această „moarte a doua”. Iazul de foc sau „moartea a doua” reprezintă prin urmare nimicirea completă, care durează vecinic prin Dumnezeu „Celce poate să piardă și sufletul și trupul în ghenă”. (Mat. 10: 28). Și Diavolul și organizațiunile sale idolatre merg pentru totdeauna și vecinic în această nimicire. (Apoc. 19: 20, 20: 10). Nimicirea tuturor acestora în iazul de foc simbolic, în moartea a doua, vine după sfârșitul domniei de o mie de ani a lui Christos, când Diavolul este deslegat pentru un scurt timp, pentru ca să aducă peste toți, cari trăiesc pe pământ, încercarea definitivă a neprihănirii. Cine se dă atunci de partea lui Satan, Diavolul în rebeliunea împotriva împărăției lui Dumnezeu, va suferi cu el nimicire. Cine însă se împotrivește spitelor lui Satan și rămâne credincios împărăției, numele aceluia va fi scris în „cartea vieții”; și aceștia vor trăi mai departe și vor primi viața fără sfârșit pe un pământ perfect în lumea nouă.

³⁹ Așa va fi nimicită moartea care i se datorește lui Adam și consecința sa, hades-ul sau iadul; dar „iazul de foc” rămâne, pentru că nimicirea tuturor nelegiuitilor cu voia, incorigibili, ține în veci. Despre „înțaița înviere” a bisericii scrie apostolul Pavel: „Când trupul acesta supus putrezirii se va îmbrăca în nemurire, atunci se va împlini cuvântul, care este scris: Moartea a fost înghițită de biruință. Unde îți este biruința, moarte? Unde îți este boldul, moarte [groapă, iad, hades; alte trad.?] Dar mulțămiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă biruința prin Domnul nostru Isus Christos”. (1 Cor. 15: 54, 55, 57). Tot așa, când morții sunt scoși afară din moartea adamică și sunt eliberați de hades, de iad sau de starea inconștienței în moarte, moartea și hades-ul în ceea ce privește omenirea pe pământ, vor fi nimicite pentru totdeauna. Această nimicire a lor este reprezentată prin aceea că moartea și iadul (firește nu însă marea) sunt aruncate în iazul de foc, în moartea a doua. Acolo sunt înghițite și nimicite prin biruința lui Dumnezeu, pe care

³⁵ Care este moartea care dă înapoi pe morții săi, și cine sunt aceștia?

³⁶ Ce sunt iadul și marea, din cari sunt dați înapoi morții, cari sunt în acestea?

³⁷ După care cărți și fapte vor fi ei judecați și cum „nu vor muri niciodată” acești judecați?

³⁸ Ce este reprezentat prin „iazul de foc” și când vor fi aruncați în cele din urmă toți aceia, cari sunt hotărâți la aceasta, în acest iaz de foc?

³⁹ Ce înseamnă că moartea și iadul sunt aruncate în iazul de foc?

a câștigat-o prin Christos asupra morții cauzată de Adam. Care pe viitor moare din cauza neleguirii sale proprii, aleasă de el, nu va merge în moarte adamică, în hades sau în iad, ci va cădea în nimicirea, din care nu este fĂgăduită și nici prevăzută o înviere.

⁴⁰ Declarația din Apocalips 20 : 5 : „Ceilalți morți n'au înviaț până nu s'au sfârșit cei o mie de ani”, nu înseamnă că morții, cu excepția bisericii lui Christos, nu vor învia din gropi până ce nu se împlinesc cei o mie de ani. Aceasta însemnează pur și simplu că numele acelor, cari vor fi găsiți vrednici la urmă de viața vecinică, nu vor fi scrise în „cartea vieții” până când nu vor trece o mie de ani și după ce Satan Diavolul va fi slobozit încă puțin timp pentru încercarea din urmă. Există motive conforme cu Sfânta Scriptură, pentru presupunerea, că aceia cari și-au păzit neprihănirea în timpurile vechi spre a dobândi o „înviere mai bună”, la începutul domniei de o mie de ani a lui Christos, vor fi înviați din groapă. Dumnezeu, Cel Atotputernic, care prin Christos Isus exercită puterea absolută peste învierea morților, va aduce pe ceilalți la timpul potrivit, pentru ca să poată primi binecuvântările domniei de o mie de ani a Răscumpărătorului și Salvatorului omenirii. După cuvintele pe cari le-a adresat Isus pe Golgota răufăcătorului; gata

⁴⁰ Oare nu înviază „ceilalți morți” până când trec cei o mie de ani, sau ce se înțelege cu aceea, că până atunci n'au fost făcuți vii?

de a se pocăi, de pe jennul de lângă El, paradisul va fi restatornicit pe pământ, când răufăcătorii de felul celui hotărât și alior făcători de rele, cari în înviere ies pentru judecată, nu li se vor scrie numele în „cartea vieții” până când nu vor trece cei o mie de ani, și aceasta numai atunci dacă au stat cu succes în încercarea definitivă hotărâtoare a neprihănirii. Cu ajutorul împărăției, prin care vor fi ridicați și făcuți perfecți, vor trebui să fie în stare să susțină proba.

⁴¹ Așa se vor împlini cuvintele lui Isus despre acei morți din morminte : „Fii veacului acestuia se însoară și se mărită ; dar cei ce vor fi găsiți vrednici să aibă parte de veacul viitor și de învierea din morți, nici nu se vor însura, nici nu se vor mărita. Pentru că nici nu vor putea muri, căci vor fi ca îngerii [cari au trăit cu mult timp înainte de crearea omului]. Și vor fi fiii lui Dumnezeu, fiind fii ai învierii”. (Luca 20 : 34—36). Ei vor fi fiii sau copiii lui Dumnezeu, nu pentru că ar fi născuți de carecar; părinți omenești, ci pentru că vor fi înviați din gropi calcă pe calea vieții în lumea nouă fără sfârșit și primesc această viață vecinică dela Iehova Dumnezeu prin Demnul nostru Isus Christos — Rom. 6 : 23.

Watchtower din 1 Aprilie 1947

⁴¹ In ce privință vor fi asemenea îngerilor și vor fi fiii sau copiii lui Dumnezeu, deoarece ei sunt fii ai învierii?

MILA ȘI IERTARE DIVINA

„Dar bunătatea Domnului ține în veci pentru cei ce se tem de El, și îndurarea Lui pentru copiii copiilor lor. El îți iartă toate fărădelegile tale”. Ps. 103:17, 3.

IHOVA este neîntrecut în arătarea milei și în iertarea păcatelor. Mila Sa nu poate fi privită ca semn de slăbiciune din partea Sa. Ea nu este o moliciune sentimentală ; așa ceva nu s'ar potrivi cu un Dumnezeu al atotputerniciei. Ea este expresia iubirii Sale minunate și a desăvârșitului Său neegoism ; totuși ea lucrează ținând seama în mod îndestulător de dreptatea Sa. El o aplică cu înțelepciune extremă, și de aceea în rezultatul final se va arăta că întru bunătatea ei în legătură cu îndreptățirea deplină a numelui lui Iehova a fost un lucru potrivit. Această întrebuintare a îndurării Sale îl descopere pe Dumnezeu ca o putere, care se deosebește de o forță rece, fără inimă, biruitoare peste toate în univers. Mila este o calitate, care așa zicând a înfrânt atotputernicia Sa, care altfel ar fi putut să fie întrebuintată ca să măture complect întreaga omenire. Această calitate îl deosebește pe Iehova Dumnezeu de zeli diavoli ai păgânilor și îl face un Dumnezeu vrednic de închinare, de care oamenii în slăbiciunea și imperfecțiunea lor se pot apropia cu încrederea, da în siguranța că vor fi înțeleși și luați în seamă de El. Mila divină se află în armonie cu faptul d'știins că Iehova Dumnezeu este iubire.

² Iehova a arătat tot mereu îndurare față de omenire. Fiecare trăsătură deosebită a îngrijirilor Sale pentru noi poartă pecetea Sa. Totuși este îndurare,

care se acordă conform principiilor drepte într'un scop hotărât. Lui Satan Diavolul nu-i place că Dumnezeu arată îndurare oamenilor ; pentru că aplicarea ei zădărnicește scopul său nelegiuit. El prezintă pe Iehova Dumnezeu fals și se străduiește cu ajutorul multor religii să țină pe oameni în neștiință despre această calitate plină de har a lui Dumnezeu. În contradicere cu învățăturile false ale religiei, cari au de scop să facă pe oameni să le fie frică de Dumnezeu, Iehova zice acelor, cărora li se acordă îndurarea Sa : „Te-am iubit cu iubire vecinică ; de aceea te-am atras la mine din bunătate”. (Ier. 31:3, B. rev. Zuercher). Când Dumnezeu arată milă oamenilor loviți de păcat, El prin aceasta urmărește scopul înțelept și bun, să desvolte în oameni cinste și sinceritate și să dovedească, că ei sunt nezdruținați în acestea. Până acum mila față de oameni și iertarea păcatelor lor a condus la aceea, că au existat mulți bărbați și femei a neprihănirii. Toți aceștia pășesc înainte ca o îndreptățire a iubirii și bunătății lui Iehova și ca o condamnare a lui Satan Diavolul, a dumnezeului fals, care a declarat în fața întregului univers, în mod lăudăros, că Dumnezeu nu poate avea pe pământ astfel de persoane de o integritate neînduplecată, atâta timp cât în jurul lor se lasă liberă neleguirea. Dacă n'ar fi mijlocit mila lui Dumnezeu ca Adam și Eva să nu fie omorâți imediat cu toate că au păcătuit, ci pentru că să poată naște copii, atunci nimeni din seminția noastră păcătoasă n'ar fi avut ocazia să desvolte și să arate neprihănirea înaintea lui Dumnezeu.

¹ Ce este mila lui Iehova și cum este aplicată ?

² Cărui scop servește mila Sa, și ce a cauzat ea ?

Prin scop al lui Iehova pentru îndreptăţirea numelui Său este crearea unei naţiuni întregi de oameni ai neprihănirii, sub Mesia sau Christos. După aceea, Iehova prin împărăţia Sa, care va fi guvernată prin această naţiune, va aduce în existenţă o întreagă semimînţie de oameni, care-şi va păstra neprihănirea în timpul unei ispitiri complete şi definitive prin Satan. Diavolul Creştinătatea a existat acum mai mult de şasesprezece sute de ani, dar până astăzi nu i-a reuşit să aducă în existenţă o astfel de naţiune creştină. Scopul lui Dumnezeu însă n'a dat greş, pentru că creştinătatea nu este organizaţiunea lui Dumnezeu pentru naşterea naţiunii Sale sfinte. Naţiunea neprihănirii este o naţiune nouă, dar care totuşi se compune din persoane, cari mai demult au fost urmaşi imperfecti şi condamnaţi ai păcatosului Adam, ai strămoşului comun al tuturor oamenilor.

Intocmai după cum creştinătatea a neglijat să aducă o astfel de naţiune a neprihănirii spre slava şi îndreptăţirea lui Dumnezeu, tot aşa a dat greş şi iudaismul în aceasta. Din timpul organizării sale la muntele Sinai în Arabia, naţiunea iudeie a avut ocazia să se desvolte într-o astfel de naţiune sfântă. Oricât de trist este de a spune aceasta, ea totuşi a dat greş, în ceea ce priveşte acest privilegiu minunat. În anul 1513 î. Chr. Dumnezeu Domnul a eliberat naţiunea iudeie de robia de sclavi a mării puteri Egiptul. Sub conducerea lui Moise, Dumnezeu i-a condus la muntele Său sfânt, pentru a inaugura acolo un legământ al legii cu ei. Prin faptul că Dumnezeu Domnul, la încheierea legământului a întrebuinţat pe profetul Moise ca mijlocitorul Său, a zis acelor Izraeliţi: „Aţi văzut ce am făcut Egiptului, şi cum v'am purtat pe arşi de vultur şi v'am adus aici la Mine. Acum, dacă veţi asculta glasul Meu, şi dacă veţi păzi legământul Meu, veţi fi ai Mei dintre toate popoarele, căci tot-pământul este al Meu; Imi veţi fi o împărăţie de preoţi şi un neam sfânt. Acestea sunt cuvintele pe cari le vei spune copiilor lui Israel". (Ex. 19 : 4-6). Naţiunea lui Izrael însă n'a folosit bine această ocazie rară şi a pierdut un mare privilegiu.

Iehova s'a pregătit să sfinţească legământul Său al legii cu Izraeliţii, dându-le mai întâi colecţia legilor Sale a celor zece porunci. Prima parte a acestor porunci arată că cerinţa de temelie este păzirea neprihănirii faţă de Iehova, şi aceasta prin ţinerea credincioasă a legământului încheiat cu El. În aceasta se mai arată că El este un Dumnezeu milostiv şi se poartă cu îndurare cu ei, dar că El în acelaş timp nu duce tratative cu nelegiuirea intenţionată, ci El insistă să se facă binele. În conformitate cu aceasta, întâia şi a doua dintre cele zece porunci, sună după cum urmează: „Eu sunt Domnul, Dumnezeul tău, care te-a scos din ţara Egiptului, din casa robiei. Să nu ai alţi Dumnezei afară de Mine. Să nu-ţi faci chip cioplit, nici vreo înfăţişare a lucrurilor cari sunt sus în ceruri, sau jos pe pământ, sau în apele mai jos decât pământul. Să nu te închini înaintea lor, şi să nu le slujeşti; căci Eu, Domnul, Dumnezeul tău, sunt un Dum-

nezeu gelos, care pedepseşte nelegiuirea părinţilor în copii, până la al treilea şi la al patrulea neam, ai celor ce Mă urăsc, şi Mă îndur până la al milea neam, de cei ce Mă iubesc şi păzesc poruncile Mele". Ex. 20 : 2-6.

„PANĂ LA AL MILEA NEAM”

Nimeni nu cunoaşte mai bine imperfecţiunea oamenilor, cu cari lucrează Iehova, ca El însuşi. Deaceia, El este îndelung răbdător cu ei, dacă sunt sinceri faţă de El. Cu toate că El, în bunătatea Sa, este un Dumnezeu fără pereche, totuşi nimeni să nu creadă despre El că poate fi trecut uşor cu vederea, şi că El nu este ferm pentru dreptate. Nimeni să nu cugete că El îşi risipeşte îndelunga răbdare, bunătatea şi mila Sa, dacă o persoană este făţarnică şi caută să profite de harul lui Dumnezeu, ca să se dea mai departe la dragostea pentru păcat şi nedreptate. Dacă cineva iubeşte dreptatea, atunci va iubi pe Iehova Dumnezeu, cuprinsul a toată dreptatea. Dacă iubeşte păcatul, adică călcarea legii divine, atunci nu iubeşte pe Dumnezeu, ci îl urăşte. A doua poruncă arată că aceia, cari urăsc pe Dumnezeu, nu pot să-şi bată joc de El. Ea spune că El aduce asupra lor efectul depilin al nedreptăţii lor, încât şi urmaşii lor sunt loviţi prin aceasta, până în al treilea şi al patrulea neam. Faţă de aceia însă, cari încearcă să dovedească iubirea lor pentru Dumnezeu, prin faptul că ţin poruncile Sale, El arată milă, pentruca ei să încerce iarăşi şi iarăşi, din nou, în toată sinceritatea, să facă ce este drept. Acestora le arată îndurare, „până la al milea neam”. Şi aceasta înseamnă că El este milostiv faţă de ei, pentru totdeauna. Ex. 20 : 6.

În cele patruzeci de zile, după ce izraeliţii au primit cele zece porunci, ei au ajuns într-o încercare grea a neprihănirii lor faţă de Dumnezeu. Moise a lipsit timp de multe zile din mijlocul lor, pentruca a mers pe vârful Sinai-ului ca să vorbească cu Dumnezeu. Apoi Diavolul, autorul închinării false, a atârnat pe mulţi Izraeliţi să ceară idol văzut, pentru închinarea lor. După aceea a fost ridicat chipul de aur al unui viţel şi mulţi de izraeliţi au adus închinare de jur împrejur, în chip păgănesc, ceea ce a însemnat o călcare a poruncii a doua. Seminţia lui Levi, la care a aparţinut Moise, s'a declarat pentru Iehova şi a fost întrebuinţată în scopul ca să execute judecata lui Dumnezeu faţă de mii de închinători ai idolului. Totuşi, în acel timp, întreaga naţiune a tolerat mai mult sau mai puţin, în mod tăcut, această purtare — călcând legământul ei cu Dumnezeu — şi în urma acestui fapt, legătura întregii naţiuni cu Dumnezeul ei a fost distrusă. Moise ca mijlocitor s'a simţit obligat să facă străduinţe, să ispăşească păcatelor lor, da el a mers aşa de departe că s'a oferit să fie el însuşi jertfa şi să fie şters din cartea lui Dumnezeu a vieţii. Moise s'a întors la Domnul, şi a zis: Ah! Poporul acesta a făcut un păcat foarte mare! Şi-au făcut un dumnezeu de aur. Iartă-le acum păcatul! Dacă nu, atunci şterge-mă din cartea Ta, pe care ai scris-o! Domnul a zis lui Moise: Pe cel ce a păcătuit împotriva Mea, pe acela îl voi şterge din cartea Mea. Du-te dar, şi du poporul unde ţi-am spus. Iată, Ingerul Meu va merge înaintea ta, dar în ziua răzbunării Mele,

* Care este primul scop al lui Iehova, şi oare dat-a el greş din cauza creştinătăţii?

4 Când şi cum s'a dat ocazia de a aduce în existenţă pe această naţiune unui popor din timpul vechiu, şi cu ce succes?

5 Ce a arătat prima parte a celor zece porunci cu privire la Dumnezeu şi la cerinţele Sale?

6 Cui îi arată Dumnezeu încontinuu îndurare, şi cui nu?

7 Cum a arătat Dumnezeu acest fapt la muntele Sinai, în legătură cu închinarea la viţelul de aur?

li voi pedepsi pentru păcatul lor! Domnul a lovit cu urgie poporul, pentru că făcuse vitelul făurit de Aaron". Ex. 32 : 31-35.

⁸ La puțin timp după aceea, când Moise s'a întors pe vârful muntelui Sinai ca să ia din nou în primire cele zece porunci pe piatră, Dumnezeu a spus din nou ce fel de Dumnezeu este El. Citim : „Domnul S'a pogorît, într'un nor, a stătut acolo lângă el, și a rostit Numele Domnului. Și Domnul a trecut pe dinaintea lui, și a strigat : Domnul, Dumnezeu este un Dumnezeu plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bună-tate și credincioșie. (adevăr, alte trad.), care își ține dragostea până în mij de neamuri de oameni; țartă fărădelegea, răzvrătirea și păcatul, dar nu socotește pe cel vinovat, drept nevinovat, și pedepsește fărădelegea părinților în copii și copiii copiilor lor, până la al treilea și al patrulea nem!" (Ex. 34 : 5-7). Este important să ne aducem aminte de această descriere a lui Iehova prin El însuși și să ne cugetăm la aceea, pentru ce stă numele Său ; pentru că El este un Dumnezeu neschimbător. Izraeliților, față de cari a arătat mila și îndul-gă răbdaree, le-a zis odată : „Căci Eu, Domnul, nu Mă schimb ; de aceea, voi, fiii ai lui Iacov, n'ați fost nimiciți". Maleahi 3 : 6.

PENTRU NUMELE SAU

⁹ Nu pentru că oamenii lor încărcăți de păcate li s'ar cuveni ceva de drept, ci înainte de toate din cauza numelui Său, Dumnezeu Domnul iartă păcatele acelora, cari, ca închinători consacrați ai lui Dumnezeu, intră în legătură cu El. Regele David a fost un membru conducător al poporului legământului lui Dumnezeu din timpul vechiu și a fost interesat în mod sincer să nu permită ca numele lui Dumnezeu să fie ocărit de dușmanii Săi. Regele David n'a fost devotat păcatului. El nu a avut o dragoste adevărată pentru el. De aceea el n'a voit ca păcatele, pe cari le-a făcut din cauza slăbiciunii sale omenești, să aducă, prin aceea ce au zis dușmanii lui Dumnezeu, ceva ocară pe numele lui Dumnezeu. Prin faptul că el și-a mărturisit păcatele în toată smerenia, dar și-a descoperit dorința inimii să trăiască în armonie cu legământul lui Dumnezeu, David a scris : „Nu-ți aduce aminte de greșelile din tinerețea mea, nici de fărădelegile mele ; ci adu-ți aminte de mine după îndurarea Ta, pentru bunătatea Ta, Doamne ! Toate cărările Domnului sunt îndurare și credincioșie, (adevăr), pentru cei ce păzesc legământul și poruncile Lui. Pentru Numele Tău, Doamne, țartă-mi fărădelegea, căci mare este ! Vezi cât de mulți sunt vrăjmașii mei, și cu ce ură mare mă urmăresc. Păzește-mi sufletul, și scapă-mă ! Nu mă lăsa să fiu dat de rușine când mă încred în Tine ! Să mă ocrotască nevinovăția și neprihănirea, când îmi pun nădejdea în Tine ! Izbăvește, Dumnezeule, pe Israel din toate necazurile lui". Ps. 25 : 7, 10, 11, 19-22.

¹⁰ Deoarece Isus Christos, Mesia, atunci nu murise

⁸ Cum a spus Iehova din nou că ce fel de Dumnezeu a fost El pentru Moise ? și pentru ce este important să ne aducem aminte de această descriere a Sa, dată de El însuși ?

⁹ Pentru ce iartă Dumnezeu păcate înainte de toate ? și din ce motive a căutat, prin urmare, David iertare pentru păcatele sale ?

¹⁰ Pentru ce s'a rugat David de iertare numai pentru numele lui Iehova ? și pentru ce n'a fost risipită iertarea față de David ?

incă ca preț de răscumpărare pentru omenire, Regele David nu s'a putut ruga în numele Răscumpărătorului Isus Christos pentru iertarea păcatelor sale. De aceea s'a rugat de iertarea aceasta exclusiv pentru numele lui Iehova. La timpul hotărit Iehova a dat — pentru numele Său — pe Isus Christos, pe iubitul Său Fiul, ca Răscumpărător al omenirii, și Isus a declarat încontinuu că El a venit în numele Tatălui Său. Iertarea nedreptăților păcatosului David ar fi fost foarte puțin numelui lui Iehova, dacă David n'ar fi încercat după aceea să-și păstreze neprihănirea și starea dreaptă față de Dumnezeu. Dacă David prin aceea că a cerut dela Dumnezeu iertare și a primit-o, ar fi căutat numai pace pentru inima sa și nu s'ar fi străduit cu adevărat să nu mai facă astfel de păcate, atunci iertarea divină ar fi fost risipită față de el. După ce David a primit iertare, fără o străduință adevărată după neprihănire și stare dreaptă, nu i s'ar fi dovedit un nou mila și o unătate. Prin faptul că David a dovedit, că n'a căutat să abuzeze în mod egoist de aceste arătări ale îndurării divine, el s'a străduit cinstit să-și păzească neprihănirea și sinceritatea și în felul acesta să se ferească să aducă ocară pe numele lui Dumnezeu. El a dorit sincer să îndreptățească numele lui Dumnezeu, prin faptul că s'a terit de păcat și a ținut credincios la Dumnezeu. În aceasta David a fost un om după inima lui Dumnezeu, și el este o pildă pentru creștinii de azi.

¹¹ Poporul lui David, Izraeliții, au fost urmași ai lui Adam și de aceea imperfecti și păcătoși condamnați. Dumnezeu a știut aceasta. Prin urmare El a știut că ei se vor face vinovați de păcate împotriva legământului Său cu ei. De aceea El s'a îngrijit de o preoție care a trebuit să aducă jertfe de umbră, prin cari păcatele lor au fost spălate în mod preumbritor și astfel ei au putut rămânea într'o stare care i-a făcut acceptabili înaintea lui Dumnezeu. Iehova a ales pe un om imperfect ca marele preot, pentru că n'a fost altul la îndemână, adică pe Aaron, iratle mai în vârstă a lui Moise. Ca preoți inferiori a luat pe fiii lui Aaron. Întrucât Izraeliții au avut ca mare preot pe cineva din rândurile lor, ei s'au putut simți siguri că au posedat un reprezentant, care i-a înțeles, care a fost binevoitor și milosiv față de ei și a adus bucuros și cu bucurie jertfă pentru ei.

¹² Această așezare a preoției și alegerea unui izraelit imperfect, păcătos, a fost o dovada despre mila lui Dumnezeu față de națiunea Sa aleasă ; și toți cari au știut necesitatea îndurării divine, au fost atrași spre Iehova Dumnezeu. Că Dumnezeu a avut acest scop cu aceasta, este spus de către apostol în Evrei 5 : 1-4, în cuvintele următoare : „În adevăr, orice mare preot, luat din mijlocul oamenilor, ca să aducă daruri și jertfe pentru păcate, El poate fi îngăduitor cu cei neștiutori și rătăciți, fiindcă și el este cuprins de slăbiciune. Și, din pricina acestei slăbiciuni, trebuie să aducă jertfe atât pentru păcatele lui, cât și pentru ale norodului. Nimeni nu-și ia cinstea (slujba, o trad. americ.) aceasta singur, ci o ia dacă este chemat de Dumnezeu cum a fost Aaron".

¹¹ Pentru ce a dat Iehova Izraeliților o preoție, și de unde s'a tras ea ?

¹² Pentru ce a fost așezat în slujba de mare preot un izraelit nedesăvârșit, după cum a explicat apostolul Pavel ?

¹³ Aaron, marele preot iudeu, a posedat calitatea îndurării. El a înclinat spre milă, pentru că el însuși a fost din carne și sânge și a fost un izraelit. În aceasta, el a fost un tablou profetic al lui Isus Christos, a cărui milă întrece cu mult pe aceea a lui Aaron și este cu mult mai cu efect. Apostolul declară aceasta mai departe, zicând creștinilor ca izraelitilor spirituali: „Astfel, fiindcă avem un Mare Preot însemnat, care a străbătut cerurile — pe Isus, Fiul lui Dumnezeu — să rămânem tari în mărturisirea noastră. Căci n'avem un Mare Preot, care să n'aibă milă de slăbiciunile noastre; ci unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat. Să ne apropiem dar cu deplină încredere de scaunul harului, ca să căpătăm îndurare și să găsim har, pentruca să fim ajutați la vreme de nevoie... Tot așa și Christos, nu și-a luat singur slava de a fi Mare Preot, ci o are dela Cel de I-a zis: „Tu ești Fiul Meu, astăzi Te-am născut“. Și, cum zice iarăși într'un alt loc: „Tu ești preot în veac, după rânduiala lui Melchisedec“. El este acela care, în zilele vieții Sale pământești, măcar că era Fiul, a învățat să asculte prin lucrurile pe care le-a suferit. Și după ce a fost făcut desăvârșit, S'a făcut pentru toți cel ce-L ascultă, urzitorul unei mântuirii vecinice“. (Evr. 4 : 14-16 ; 5 : 5-9). Că Dumnezeu și-a dat pe Fiul Său Isus Christos, este o milă, care întrece cu mult pe aceea, care s'a exprimat în numirea marelui preot iudeu pentru Iudei: pentru că Isus a fost și este Fiul unul născut al lui Dumnezeu.

¹⁴ Faptul că Isus ca un om a stat mai presus de păcat și n'a fost pătat de el, nu L-a făcut mândru sau nesimțitor față de omenirea păcătoasă. Tocmai pentru că a devenit om și a urmat chemarea lui Dumnezeu la rânduiala lui Melchisedec a preotiei, a arătat milă față de păcătoșii omenesți, pentru că slujba serviciului Său ca marele preot a cerut o jertfă, și în acest caz jertfa a trebuit să fie persoana Sa proprie. Aceasta L-a făcut ca persoana cea mai potrivită ca mare preot și aceasta mai cu seamă de când a fost înviat ca un spirit nemuritor din moartea Sa de jertfă ca om. Prin aceasta I s'a dat intrare în prezența lui Iehova în cer, unde ca mare preot al lui Dumnezeu poate sluji neîntrerupt în interesul păcătoșilor pământești. Toate acestea sunt puncte puternice pe care le subliniază apostolul când scrie: „Dar El, fiindcă rămâne în veac, are o preotie, care nu poate trece dela unul la altul. De aceea și poate să mântuiască în chip desăvârșit (pentru totdeauna) pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El, pentru că trăiește pururea ca să mijlociască pentru ei. Și tocmai un astfel de Mare Preot ne trebuia: sfânt, nevinovat, fără pată, despărțit de păcătoși, și înălțat mai sus de ceruri, care n'are nevoie, ca ceilalți mari preoți (ai timpului vechiu), să aducă jertfe în fiecare zi, întâi pentru păcatele sale, și apoi pentru păcatele norodului, căci lucrul acesta l-a făcut odată pentru totdeauna, când s'a adus jertfă pe Sine însuși. În adevăr, Legea (mozaică) pune mari preoți pe niște oameni supuși slăbiciunii (imperfecțiunii); dar cuvântul jurământului

(privitor la marele preot după ord'nul lui Melchisedec), făcut după ce a fost dată Legea, pune pe Fiul, care este desăvârșit pentru vecinicie (care este cu totul calificat, ca să fie pentru totdeauna mare preot, o trad. americ.)“. Evr. 7 : 24-28.

INCERCAT ÎN TOATE

¹⁵ Ca Fiul lui Dumnezeu din cer, Isus a fost ca om perfect și fără păcat. Cu toate acestea, Iehova a permis să fie expus insistențelor și atacurilor Diavolului și să fie înconjurat de lumea Diavolului. De aceea Isus, marele preot perfect, a fost supus ca cel dintâi la aceleași ispite cum vin peste toți urmașii Săi. Pentru a îndreptăți numele și cuvântul lui Dumnezeu și pentruca să rămână mai departe pr'mit ca o jertfă de răscumpărare și un mare preot pentru omenire, pentru Isus Christos a fost neapărat necesar să-și păzească neprihănirea prefectă față de Dumnezeu, în fiecare punct. El este prezisa „sămânță a lui Avraam“, în care „vor fi binecuvântate toate națiunile pământului“. Ca această sămânță a lui Avraam, El uneste pe toți urmașii Săi devotați cu El împreună, și astfel ei prin El devin, în înțeles spiritual, membri ai seminției lui Avraam. Isus încearcă înainte de toate să le ajute, mai ales că toți sunt creațiuni omenesți imperfecte, încărcate de păcate. (Deoarece El însuși a fost odată carne și a fost supus tuturor acelor ispite și încercări, cărora le sunt supuși ei, El, ca mare preot, poate să înțeleagă situația lor și poate fi pentru ei un mare preot milostiv.) Pentru că El și-a păzit neprihănirea, El le poate ajuta să facă același lucru. Prin urmare citim:

¹⁶ „Astfel dar, deoarece copiii sunt părtași sângelui și cărnii, tot așa și El însuși a fost deopotrivă partaș la ele, pentruca, prin moarte, să n'micească pe cel ce are puterea morții, adică pe diavolul, și să izbăvească pe toți aceia, cari prin frica morții erau supuși robiei toată viața lor. Căci negreșit nu în ajutorul îngerilor vine El, ci în ajutorul seminției lui Avraam. Prin urmare, a trebuit să Se asemehe fraților. Săi în toate lucrurile, ca să poată fi, în ce privește legăturile cu Dumnezeu un mare preot milos și vrednic de încredere, ca să facă ispășire pentru păcatele norodului. Și prin faptul că El însuși a fost ispitit în cecece a suferit, poate să vină în ajutorul celor ce sunt ispitiți“. Evr. 2 : 14-18.

IERTARE DIVINA

¹⁷ Iehova Dumnezeu voiește ca îndurarea Sa să aibă o înrăurire binecuvântată pentru cât mai mulți oameni; posibil. Intrucât El a făcut astfel de pregătiri extraordinare pentru arătarea îndurării Sale prin Isus Christos. El vrea ca cunoștința despre aceasta să pătrundă la oamenii tuturor națiunilor, popoarelor și limbilor. Aaron și urmașii săi au fost mari preoți numai pentru națiunea lui Izrael; Isus Christos însă, care nu se trage din casa lui Aaron, ci a fost un om perfect, ca Adam în Eden, este marele preot al lui Iehova în general. Prin acest Fiul al lui Dumnezeu vine iertarea divină a păcatelor omenesți. Când li s'au

¹³ Despre cine a fost marele preot Aaron un tablou pre-umbritor? Și pentru ce a fost în comparație cu Aaron o milostivire mai mare că a fost dat acesta?

¹⁴ Pentru ce a fost Isus ca mare preot foarte potrivit pentru noi?

¹⁵ Pentru ce poate fi Isus un mare preot milostiv și să ne ajute să ne păzim neprihănirea?

¹⁶ Cum explică Pavel aceasta în Evrei 2:14-18?

¹⁷ Pentru cine este Isus un mare preot? și cui trebuie mijlocită prin urmare cunoștința despre iertarea păcatelor?

poruncit apostolilor să obțină această veste dela oameni, Petru și apostolii ceilalți, drept răspuns, le-au zis (Judecătorilor iudei ai sanhedrimului: Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni! Dumnezeu părinților noștri a înviat pe Isus pe care voi L-ați omorât, atârându-L pe lemn. Pe acest Isus, Dumnezeu L-a înălțat cu puterea Lui, și L-a făcut Domn și Mântuitor, ca să dea lui Israel pocăința și iertarea păcatelor. Noi suntem martori ai acestor lucruri". (Fapte 5 : 29-32). Când apostolul Pavel a vorbit păgânilor precum și Iudeilor, cari l-au ascultat, a zis mai departe: „Să știți dar, fraților că în El vi se vestește iertarea păcatelor; și oricine crede, este iertat prin El de toate lucrurile de cari n'ați putut fi iertați prin Legea lui Moise". (Fapte 13 : 38, 39). Așa dar un om nu trebuie să fie un iudeu firesc și să steie sub legea lui Moise, spre a dobândi iertarea divină a păcatelor sale. Toți câți au urechi ca să audă cu apreciere pot să se folosească de această milă a lui Dumnezeu prin Christos.

¹⁵ Fosta preoție a lui Izrael a fost întemeiată conform legământului legii prin Moise cu casa lui Aaron. În mod just, introducerea unui mare preot nou, care nu aparține la familia lui Aaron, care să slujească pentru întreaga omenire, a însemnat prin urmare și introducerea unui nou legământ cu alte pregătiri, instituțiuni și obligațiuni. Iehova a prezis acest „legământ nou" mai înainte cu mult timp prin profetul Său Ieremia. Din cauza preoției sale mai bune acest legământ mai bun, are temelii mai bune. Prin Isus Christos, el a fost făcut mai întâi cu rămășița iudeje credincioasă. Unul dintre punctele mai bune ale acestui legământ nou a fost explicat după cum urmează: „Niciunui nu va mai învăța pe aproapele, sau pe fratele său, zicând: Cunoaște pe Domnul! Ci toți mă vor cunoaște, dela cel mai mic până la cel mai mare, zice Domnul: căci le voi ierta nelegiuirea, și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatul lor". Ier. 31 : 34.

¹⁹ Că se va ierta nedreptatea și nu se mai aminti de păcat, însemnează pentru urmașii lui Christos cari sunt aduși în acest legământ nou îndreptățire adevărată. Acești credincioși sunt aceia pe cari Dumnezeu îi aduce în legământul nou încheiat prin Christos, și cari devin apoi națiunea Sa nouă a neprihănirii. Legământul legii, încheiat prin Moise, a neglijat să aducă în existență o astfel de națiune întreagă a neprihănirii față de Dumnezeu; și după ce neizbânda sa a ieșit la iveală un timp destul de lung, acel legământ a fost desființat, și anume la moartea lui Isus Christos, a noului mare preot, pe lemnul blestemat. Legământul nou însă nu va da greș în aducerea națiunii noi a neprihănirii (integrității) dorită de Dumnezeu sub Isus Christos.

²⁰ Omenirea, ca întregime, este vinovată de tot felul de păcate și nedreptăți, de „faptele trupului", după cum le numește apostolul, Să se simtă oare vreun membru oarecare al familiei omenesti atât de învinuit prin păcat, încât să ajungă la concluzia că nu-i fo-

¹⁸ Ce trebuie introdus de asemenea împreună cu această preoție nouă? și care a fost unul dintre punctele sale bune?

¹⁹ Ce însemnează această iertare pentru urmașii lui Christos? și ce va aduce acest legământ nou cu siguranță?

²⁰ Să fie cineva descurajat pentru că cugetă că mila divină nu se referă la el din cauza stării sale păcătoase? și ce se cere mai întâi dela el?

losește la nimic să cerceteze vestea evangheliei? Să aibă sentimentul, că fângăduința ei de iertare divină este destinată desigur pentru cineva altcineva, dar nu poate acoperi păcatele sale, sau nu se poate referi la păcatele sale, și că o deslegare de acest păcat spre îndreptățire prin jertfa lui Christos, nu este cu putință? Nimeni să nu se descurajeze într'un așa hal. Firește că trebuie să fim conștienți de păcat, pentru că vestea evangheliei lui Dumnezeu și Christosului Său îl muștră; trebuie să dorim în inimă să ne scăpăm de o astfel de sarcină a păcatului. Aceasta este bine, pentru că atâta timp cât evanghelia poate să trezească căința în cel păcătos, care primește vestea, atâta timp mila lui Dumnezeu se poate avea în vedere pentru acela și îi oferă iertarea păcatelor prin Christos. Căința păcătosului este semnul că există speranță pentru el, și este prima cerință. Prin urmare Isus a zis aceluia, înaintea urechilor cărora a fost propovăduită evanghelia împărăției: „Pocățiți-vă (căiți-vă, B. engl.), căci Impărăția cerurilor este aproape". „S'a împlinit vremea, și Impărăția lui Dumnezeu este aproape (a sosit, Weizsaeher). Pocățiți-vă, și credeți în Evanghelie" (Mat. 4 : 17; Marcu 1 : 15). A te pocăi sau a te căi însemnează: a-ți schimba mintea față de păcat și a simți părere de rău în mod sincer că ești un păcătos și a dori eliberare de el pe cale hotărâtă de Dumnezeu.

²¹ Cine crede evangheliei împărăției lui Dumnezeu, după ce s'a pocăit sau i-a părut rău, acela se supune acestei evanghelii a salvării și cerințelor sale. Aceasta însemnează convertire, adică o întoarcere dela păcat și dela lume, care servește păcatului, și o lucrare în armonie cu vestea bună a evangheliei, prin ceea ce te pui de partea împărăției lui Dumnezeu și a dreptății Sale. Deci, când Petru a ținut propovădurea sa la Rusalii către mulțimea adunată în Ierusalim, a zis aceluia, cari au fost neliniștiți în inimă și au pus în sinceritate întrebări: „Pocățiți-vă (căiți-vă, B. engl.), și ficare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Christos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfântului Duh". Petru a amintit același prim pas, care trebuie făcut spre a ajunge în armonie cu Dumnezeu, când a zis, la câteva zile mai târziu, Iudeilor în templu: „Și acum, fraților, știu că din neștiință ați făcut așa, ca și mai marii voștri. Pocățiți-vă dar, și întoarceți-vă la Dumnezeu pentru ca să vi se șteargă păcatele, ca să vină dela Domnul vremea de înviore". (Fapte 2 : 38; 3 : 17, 19). Această pocăință sau căință n'a rămas privilegiul exclusiv al Iudeilor, ci, la timpul hotărât, Dumnezeu l-a recunoscut și păgânilor. Dumnezeu și-a descoperit cugetul despre aceasta în timpul convertirii căpitanului italian Corneliu la creștinism, când Dumnezeu a uns cu spiritul sfânt pe Corneliu și pe credincioșii, cari erau împreună cu el, dintre păgâni.

²² Petru a raportat aceasta Iudeilor din Ierusalim; și după cum citim în Faptele Apostolilor 11 : 18: „După ce au auzit aceste lucruri, s'au potolit, au slăvit pe Dumnezeu, și au zis: Dumnezeu a dat deci și Neamurilor pocăința, ca să aibă viața". În armonie deplină

²¹ (a) Ce însemnează a crede în evanghelia după ce cuiva i-a părut rău? (b) Cine are privilegiul să se pocăiască?

²² (a) Pentru ce cere Dumnezeu acum dela toți în același mod, pocăință sau părere de rău? (b) Ce se cere mai departe dela aceia cari dobândesc îndurările sigure față de David?

cu acest fapt, Pavel a propovăduit Grecilor păgâni din Atena, cari au fost superstițioși sau au fost extrem de devotați închinării la demoni; și ei le-a zis: „Dumnezeu nu ține seamă de vremurile de neștiință, și poruncește acum tuturor oamenilor de pretutindeni să se pocăiască; pentrucă a rânduit o zi, în care va judeca lumea după dreptate, prin Omul, pe care l-a rânduit pentru aceasta și despre care a dat tuturor oamenilor o dovadă netăgăduită prin faptul că L-a înviat d'n morți". (Fapte 17 : 22, 30, 31). Pocăința sau părere de rău se cere dela toți în același fel, dela Iudei ca și dela păgâni, înainte ca să se apropie de Iehova Dumnezeu prin Isus Christos. După această părere de rău trebuie să aibă loc o convertire, adică o întoarcere sinceră și hotărâtă dela păcatul acestei lumi, pentrucă Dumnezeu și lumea aceasta stau în contradicție unul cu altul. Dela creștinii cărora le promite „îndurările Mele față de David“, Dumnezeu cere ca primul lucru convertirea, când zice: „Căutați pe Domnul câtă vreme se poate găsi; chemați-L, câtă vreme este aproape. Să se lase cel rău de calea lui, și omul nelegiuit să se lase de gândurile lui, să se întoarcă la Domnul care va avea milă de el, la Dumnezeuul nostru, care nu obosește iertând“. (Isa. 55 : 3, 6, 7).

LARGIMEA ȘI ADÂNCIMEA EI

²³ Prin legământul legii Sale, pe care l-a încheiat Dumnezeu prin Moise, El a declarat în mod expres, ce este păcatul, și prin aceasta a adus pe Iudei la cunoștința a ceea ce este păcatul. Când a trimis pe Fiul Său pe pământ, pentruca să fie marele preot ispășitor de păcate în favoarea omenirii, și când și-a transmis vestea despre iertarea păcatelor prin acest mare preot, Dumnezeu a știut pe deplin păcatele de cari s'a făcut vinovată omenirea. Fiecare membru din ea, indiferent de ce natură a fost păcatul său, a păcătuit împotriva aceluiași Dumnezeu, unul ca și altul. Prin urmare nici, unul n'a fost nevinovat în ochii lui Dumnezeu. Toți au trebuit să se pocăiască sau să se căiască și să se convertească dela serviciul păcatului și să se întoarcă spre serviciul dreptății lui Dumnezeu. Cine, deci, a primit vestea împărăției, plin de căință și în credință, a fost primit tocmai așa cum a fost el de către „Tatăl îndurării“. Dumnezeu l-a iertat prin Christos.

²⁴ De exemplu: Iată un grec. El s'a făcut vinovat de călcarea poruncii divine împotriva închinării la idoli, prin faptul că a luat parte la acte de cult față de chipuri, pe cari le-a făcut oamenii. Dacă acum acestui grec i se prezintă evanghelia împărăției și el vede că închinarea la chipuri nu este în armonie cu Dumnezeu; dacă îi pare rău și primește evanghelia, este atunci păcatul său prea mare pentruca îndurarea lui Dumnezeu să fie și pe seama lui și să i se ierte prin Christos? Și iată un roman. El a luptat în armata lui Cezar și a călcat legea lui Dumnezeu despre uci-gași de oameni. Există pentru el ceva speranță de iertare, dacă evanghelia ajunge la el și el găsește plăcere în ea, dacă se căiește și ar vrea să asculte evanghelia? Și iată pe acea preacurvă, femeia samariteancă, către care a vorbit Isus la fântâna lui Sihar, în Samaria. Ea

a avut cel puțin șase bărbați și toți au trăit. Ce i-a folosit că l-a propovăduit Isus? Oare ar putea cineva ca ea, dacă aude evanghelia și îi pare rău, să aștepte ca bunătatea lui Dumnezeu se va cobori atât de jos, la o treaptă a societății atât de joasă, îi va ierta păcatele și îi va da un nou început, în direcția dreptății împărăției? Și cum stă cazul cu hoții, bețivii, minci-noșii, hulțorii, persecutătorii de creștini și încă alte feluri de păcătoși? Ar putea oare o clasă a acestora să primească iertare dacă îi pare rău și primește evanghelia, pe când alta nu? Nu, pentrucă Dumnezeu pe toți îi însiră în clasa păcătoșilor pentruca să se îndure de ei toți. Căc, cine păzește toată Legea, și greșește într-o singură poruncă, se face vinovat de toate. Căci, Cel ce a zis: Să nu preacurvești, a zis și: Să nu ucizi. Acum dacă nu preacurvești, dar ucizi, te faci călcător al Legii. (Iac. 2 : 10, 11).

²⁵ Cine rămâne într-o astfel de stare păcătoasă și nu-i pare rău și nu se întoarce la dreptate, firește n'ar putea găsi niciodată un loc în împărăția lui Dumnezeu sau vieată în lumea Sa nouă. Dacă însă persoane, cari sunt vinovate de păcatele amintite mai sus, se pocăiesc (se căiesc) și se supun îngrijirii evangheliei, atunci pot avea încredere deplină, că Dumnezeu le-a iertat prin Christos și nu-și mai aduce aminte de păcatele lor. Biblia Sa nu dă cazuri de astfel de iertare cum au fost exercitate față de membrii bisericii lui Dumnezeu în faimosul oras Corint, Grecia. Pavel le zice: „Nu știți că cel nedrept nu vor moșteni împărăția lui Dumnezeu? Nu vă înșelați în privința aceasta: nici curvarii, nici închinătorii la idoli, nici preacurvarii, nici malahii, nici sodomii, nici hoții, nici cei lacomi, nici bețivii, nici defăimătorii, nici răpăreții, nu vor moșteni împărăția lui Dumnezeu. Și așa erați unii din voi!“ Cu toate acestea, îndurarea lui Dumnezeu a fost destul de cuprinzătoare spre a-l atrage pe toți dintre ei, dacă le-a părut rău și au căutat să trăiască conform evangheliei; căci Pavel a adăugat: „Dar ați fost spălați, ați fost sfințiți, ați fost socotiți neprihăniți (îndreptați, alte trad.), în Numele Domnului Isus Christos, și prin Duhul Dumnezeului nostru“. 1 Cor. 6 : 9-11.

²⁶ Calitatea duioasă a milei divine a fost reprezentată în mod binefăcător în pilda lui Isus despre fiul pierdut. Conform parabolei acesteia, fiul mai tânăr a ajuns, înainte de moartea tatălui său, în posesiunea moștenirii sale și a călătorit dela casa tatălui său, unde a locuit frica de Dumnezeu, departe, într-o țară străină, adică în prăpăștiile acestei lumi. Acolo a risipit ce a primit dela tatăl său, printr-o vieată desfrănată, prin aceea că fără îndoială s'a îmbătat și a făcut excese de mâncare și a trăit cu curve, deci a săvârșit curvie. Această întrebuintare rea a banilor săi, a timpului său și a talentelor sale, și pe lângă aceasta o mare foamete, care a venit peste țară, l-au prăbūșit în mare mizerie. Pentru a putea rămâne în vieată, a fost silit să primească serviciul înjositor al unui porcari.

Continuare în numărul viitor.

²⁵ Dacă păcătoșii se căiesc și ascultă evanghelia, de ce pot fi ei asigurați? și cum arată Pavel aceasta practic?

^{26, 27} (a) Cum a fost arătată calitatea gingașă a milei divine în parabola despre fiul pierdut?

(b) Cari oameni, cari se căiesc, din timpul de astăzi pot să tragă curaj d'n aceasta, și aceasta pe baza cărei asigurări?

²³ Împotriva cui a păcătuit fiecare? și cum a primit Dumnezeu pe fiecare, care a fost gata să se pocăiască?

²⁴ Se citează diferite exemple de păcătoși. S'ar putea ierta unei clase de astfel de păcătoși, iar altele nu? pentruce?

TEXTE ȘI COMENTARII

16 Noiembrie

Potirul mâinii Mele, ca să nu mai bei din el! Și tu voi pune în mâna asupritorilor tăi. Isa. 57:22, 23.

Ceea ce mânia și supăra națiunile lumesti pe martorii lui Iehova atât de tare este faptul că Iehova a luat potirul amar al mâinii și displăcerii. Săle din mâna martorilor Săi și i-a pus în mâna puterilor politice, comerciale și religioase ale acestei lumi. Intocmai ca Ieremia, Martorii lui Iehova vestesc acum cuvântul infailibil al lui Dumnezeu și pun națiunile în cunoștință că ele trebuie să beie potirul plin, potirul mâinii lui Dumnezeu a Celui Prea Înalt, în războiul care se apropie al Armagedonului, până la fund, până la drojdie. (Ieremia, capitolul 25). O astfel de declarație a vestii Sale a judecării împotriva lor, este acum pentru puterile prigonitoare lumesti o bătură amănitoare amară. Dar vestirea continuă prin Martorii lui Iehova a zilei războiului Sale, forțează pe aceste puteri lumesti să-l bea. Între timp, poporul Său devotat se bucură, care nu se sperie de siguranța prigonirii viitoare, și se veselește încontinuu despre îndreptățirea și salvarea lui Iehova. — W. 15, 1.

17 Noiembrie

Va întreba al pe cei morți pentru cei vii? La lege și la mărturie! Căci dacă nu vor vorbi așa, nu vor mai rădsări zorile pentru poporul acesta. Isa. 8:19,20.

Cu toate promisiunile optimiste, în roz din partea conducătorilor săi, pentru creștinătate nu există în viitor. „dimineață a clarității și a bune stări. Pentru ce nu? Pentru că conducătorii ei religioși, politici, comerciali și militari, nu vorbesc conform cuvântului lui Dumnezeu. Cuvântarea lor se contrazice cu legea și mărturia lui Dumnezeu, care este competentă pentru z'ua hotăritoare, de acum. Ei vorbesc după tradițiunile strămoșilor lor morți și se conformează și în vremea de acum a sfârșitului după „Invățăturile dracilor”. (1 Tim. 4:1). Și mulți vizitează medii spiritiste și întrebă pe demoni, cari în mod mincinos se dau drept spiritele oamenilor morți. Pentru poporul care se bazează acum pe conducători omenești, timpul de acum este foarte periculos. — W. 15, 10.

18 Noiembrie

Și pe aripa urciunilor idolești va veni unul care pustiiește, până va cădea asupra celui pustii prăpădul hotărârii.

Dan. 9:27.

Conducătorii iudei ai religiei și poporului, care i-a urmat, au ales o urciune, o alianță cu Roma, în loc să aleagă pe Mesia și împărăția Sa. Cezar și imperiul său păgân au fost o urciune în ochii lui Dumnezeu, mai ales pentru că a fost pus în locul lui Mesia, a Prințului ca rege al Iudeilor. La sfârșitul celor șaptezece de săptămâni, religiozității iudei au stăruit în împotrivire față de urmașii Săi unși. Și astfel de conducători religioși au servit în templul din Ierusalim, deși au fost vinovați de o astfel de urciune. Această urciune, alianța lor cu Cezar împotriva lui Mesia, a adus peste ei, peste orașul lor și peste popor, pustiire groaznică. Puterea politico-militară a Romei a fost mijlocul, care a fost întrebuintat spre a cauza pustiirea, care la timpul hotărât sau rânduit al lui Dumnezeu a izbucnit. W. 1, 12.

19 Noiembrie

Toți aceștia, măcară au fost lăudați pentru credința lor, totuși n'au primit ce le fusese făgăduit; pentru că Dumnezeu avea în vedere ceva mai bun pentru noi. — Ebr. 11:39, 40.

Expresțiunea „pentru noi” cuprinde pe Pavel și pe frații săi creștini. Pentru aceștia Dumnezeu a prevăzut o binecuvântare mai înaltă decât pentru acei credincioși din timpul vechiu. El a prevăzut ca ei să devină fiii Săi spiritali și de aceea să mostenească slava în cer. El a hotărât ca ei să fie părtași cu Isus Christos, sămânța adevărată a lui Avraam și că ei, după ce vor primi ei înșiși primele binecuvântări ale promisiunii avraamice a lui Dumnezeu, să fie unți cu Christos Isus, spre a turna peste alții binecuvântările. Ei primesc privilegiul să fie cu Christos Isus, Marele Preot, în împărăția cerească, preoți și să guverneze cu El o mie de ani, spre a ridica

omenirea. Împreună cu Christos Isus, Regele regiilor, ei vor forma „cerurile noi a lumii noi a dreptății. — W. 1, 4.

20 Noiembrie

Un foc a ieșit dinaintea Domnului, și a mistuit pe altar arderile de tot și grăsimile. Tot poporul a văzut lucrul acesta; au scos strigăte de bucurie, și s'au aruncat cu fața la pământ. — Lev. 9:24.

În decursul domniei de o mie de ani a Marelui Preot regal, Dumnezeu va arăta pe deplin tuturor celor ce trăiesc pe pământ că El a primit pe acest Mare Preot creștin și jertfa Sa. Descoperirea sau manifestarea va consta din binecuvântările, cari se vor revărsa atunci peste oameni, prin faptul că vor fi eliberați de păcat și de urmările sale aducătoare de moarte, până când, la urmă, dobândesc perfecțiunea omenească în chipul și asemănarea lui Dumnezeu și, pe lângă aceasta, vor fi capabili perfect să înconjoare păcatul și să facă voia Sa perfectă. Eliberarea de păcat și moarte se va datoră prin urmare numai și singur Dumnezeu adevărat și viu, care a acceptat luorarea de împăcare a Marelui Său Preot regal, Christos Isus. Acesta va fi motivul că omenirea cu credință, credincioasă va primi pe acest Mare Preot și va adora vecinic pe Iehova ca Dumnezeu, cântând lauda Sa. W. 15, 6.

21 Noiembrie

Adevărul lui Iehova ține în veci. — Ps. 117:2, trad. americ.

Întocdeauna adevărul a fost unealta de luptă pentru aceea că Iehova Dumnezeu este adevărat. Satan a combătut scopurile descoperite ale lui Dumnezeu, spre a împiedeca ca să se dovedească ca adevărate și să fie cunoscute oamenilor. El a luptat împotriva Martorilor lui Iehova, de cari s'a servit Dumnezeu, spre a îndeplini scopurile Sale adevărate. Cine învinge în lupta aceasta se va dovedi ca adevărat și va face pe potrivnicul său mincinos Dumnezeu își manifestă forța și puterea Sa cea mai înaltă și motivează dreptul Său la supremație sau stăpânire universală peste întreg universul. De aceea, lupta veche de secole între adevăr și greșală, este în realitate o luptă pentru supremația universală și, prin urmare, o luptă pentru îndreptățirea domnitorului universal adevărat și legitim, a lui Iehova, și numai din partea lui este adevărul. Cuvântul Său bun al făgăduinței și profetiei, este în aceasta în joc. Lupta însă n'a trecut, dar sfârșitul ei va descoperi în curând că Satan este un mincinos, dar Dumnezeu este adevărat. — W. 15, 12.

22 Noiembrie

Sioane, Dumnezeul tău împărătește. — Isa. 52:7.

Să poată primi popoarele tuturor națiunilor această veste liber și deschis? Da, și aceasta în ciuda a toată imobilitatea ierarhiei romano-catolice și a tuturor celorlalte locuri de cenzură a presei din lume. Această veste nu este de interes numai pentru rămășița mică a organizațiunii Sionului și de valoare aducătoare de viață, ci pentru toți oamenii în toate națiunile, cari caută pe Dumnezeu adevărat, dacă îl vor putea găsi pipăind. Această știre, cea mai importantă dintre toate știrile, este legată cu chestiunea de discuție, cea mai importantă a zilelor noastre, care, în acest secol al atomilor, trebuie rezolvată definitiv, adică cu întrebarea: Cine este stăpânitorul cel mai înalt, dătătorul de viață, eliberatorul și, prin urmare, adevăratul și singurul Dumnezeu, cel Atotputernic? Și această veste face cunoscut, cine este acesta unul, adică Iehova. Intemeierea împărăției Sale prin Christos în anul 1914, însemnează că lupta hotăritoare, în legătură cu această chestiune de discuție, este aproape. Prin urmare, atârnă pericolul nimăcirii peste capetele tuturor oamenilor cari nu învață să ia atitudine de partea lui Iehova. W. 1, 2.

23 Noiembrie

Cine nu-și ia jugul lui, și nu vine după Mine, nu este vrednic de Mine. — Mat. 10:23, Torrey.

Isus a invitat pe bărbații, pe cari i-a ales ca apostoli, să meargă pe această cale consacrată, când le-a zis: „Veniți după Mine, și vă voi face pescari de oameni”. (Mat.

(Continuare în pag. 242)

Aprobat de cenzura centrală a presei